

ALEXANDRU G. ȘERBAN

PANGLICARUL DIN STATIV

- c o m e d i e   n e a g r ă -

(2 acte , 5 tablouri)

**EDITURA „PERFORMANTICA”
IAȘI – 2004**

Stimate regizor, (în loc de predoslovie)

Multe încercări de literatură dramatică îți vor fi trecut prin fața ochilor, umbrindu-ți privirea; citește, rogu-te, și această încercare a bunului dascăl Alexandru G.Șerban, fiind că, sub măiastra ta baghetă, s-ar putea contura din paginile scriiturii, o bizară comedie neagră, cu certă priză la publicul actual.

La o primă lectură ți se va părea, poate, un text modest, plin de „asperități” de limbaj, recoltate de autor din zona periferică a lexicului. Nu te lăsa înșelat! Insistă și vei fi răsplătit când vei descoperi că – păstrând, evident, proporțiile! – scrierea profesorului Șerban reiterează biblicul motiv al Turburării rosturilor „a tot pământul”(Geneza, II: 8-9) încercare trăită de trufașii constructori ai Turnului Babel.

Panglicarul profesorului Șerban e un astfel de constructor, bolnav de insuficiență intelectuală, purtător al morbului disoluției adevărului istoric - probat științific - ! contaminându-i pe cei din jur cu o dementă fervoare, încât nici măcar personajele pe care autorul le vrea „pozitive” (Măriuca, Onisifor, Serafin,Ovidius Drăgănescu, Radu, Șloim, Eftimie Hâncu) nu scapă de pericolul pierderii propriei lor integrități spirituale.

Iritat de existența panglicarilor tip Vasili Nikorovici, Alexandru G.Șerban „scapă” din condeiul său câțiva monștri din familia celor plămădiți de somnul rațiunii ; adună-i, dumneata, stimate regizor, într-un lazaret scenic și arată-i spectatorilor care să-i înfierceze cu un sarcastic hohot de râs.

prof. Florin Grinea

**Dedic această piesă prietenului meu,
scriitorul Aurelian Silvestru**

P E R S O N A J E L E

Vasili Nikorovici ,- soț și tată, mare lingvist și istoric, 57 ani;

Marfa Prohorovna ,- soția sa, casnică; cu 4 ani mai tânără;

Măriuca ,- fiica lor, 23 de ani, studentă la Litere, anul al –IV-lea;

Vanea ,- soldat transnistrean, candidat la mâna Măriucăi;

Onisifor Pruteanu ,- țăran din dreapta Prutului, aflat în vizită la neamuri;

Serafin Nistreanu ,- negustor din stânga Nistrului, venit cu marfă în Capitală;

Ovidius Drăgănescu,- lingvist român, venit la o Conferință în Capitală;

Larisa Vatamanski ,- profesoară la un Liceu din Capitală, mama lui Piotr;

Radu ,- student la Istorie, autor de articole în presa vremii, candidat la mâna Măriucăi;

Liudmila Vorobiova,- proprietara chioșcului de ziare din Centru, mama lui Grișa ;

Șloim Itzicovici ,- juristul înțelept, proprietar de magazine;

Eftimie Hâncu ,- proprietarul Birtului din fața Autogării Centrale;

Grișa Vorobiov ,- 28 ani, polițist, fiul Liudmilei;

Grupuri de elevi și studenți, - la Gara Centrală.

#-----#

Moto: *Limba și cultura strămoșească sunt unica posibilitate de a ne conserva în oceanul slavonismului. A. Lupan*

ACTUL I

TABLOUL I

Acasă la Vasili Nikorovici. In prima zi, după-amiază.

Scena nr. 1. *Vasili e singur în sufrageria mare...Deschide radioul. Se transmite „Planeta limbii”, de pe caseta „Victoria Speranței”. In timp ce scoate dicționarele din rafturi și le pune pe scaunul din dreapta mesei, schimbă radioul pe un post rusesc. Se transmite „Kalinka”. Mormăie și el rusește, răgușit, apoi schițează pași de „Cazacioc”. Își aranjează un suport din dicționare și din cărțile sale și ale moldoveniștilor. Întâi pe scaun, apoi pe masă. Se așază cu picioarele atârând și tronează mândru. Apasă greșit pe tasta radiocasetofonului și ascultă cu uimire versurile din aceeași „Planetă a limbii”:* *”De ce oare inima mă doare,// De ce oare nu mai pot cânta,// De ce oare unora le pare// C-au rămas stăpâni în țara mea ?”// Vasili se enervează, renunță la clădit și schimbă iar frecvența pe radio, pe un post rusesc. Un cor bărbătesc cântă „Katiușa”. Murmură și el rusește, răgușit și mărșăluiește în jurul mesei. Radioul continuă cu muzică populară rusească. Aduce din bucătărie un stativ cu rotor, pe care sunt înfășurate panglici pline de cuvinte. După ce învârte rotorul, scoate o panglică, o face sul și o introduce în jobenul pe care-l avea pregătit pe comodă, după ce a citit-o cu glas tare// **Panglica nr.1**”: agăța, adio, amurg, amâna, aprig, arunca, baier, caier, copil, gruiu, mare, măceș, melc, mire, mistreț, păstra, pânză, prunc, răbda, strugure, șir, tare, undrea, viscol.” Dară aiestea nu-s nici albanezo-illire, nici slave, pentru aceea trebuie să fie scitice, sau cumane!// **Panglica nr. 2:** brândușă, brei, cocă, gorun, scai, știubei, stropși.”(gânditor) Aiestea sunt mie la sută, slave!// **Panglica nr. 3:** babă, bici, bolovan, bogat, brazdă, ceas, citi, cosi, coș, cumpănă, dar, drag, dumbravă, gât, harnic, izvor, iubi, jale, jeg, luncă, poiană, rogojină, rod, sfat, snop, trăi, trosc.” Să îndrăznească cineva să spună că aieste cuvinte nu sunt rusești, sau ucrainești, sau bulgărești! (Amestecă panglicile în joben cu un bastonaș): - Așa! Am băgat slave, slavone, rusești, ucrainești, bulgărești, românești, turcești și tătărești și cu origine necunoscută. (Amestecă bine cu bastonașul) Și ce am căpătat? (Scoate o panglică mare și lată) Limba moldovenească! (Ascunde jobenul și panglicile jos, în bibliotecă, ia o foaie de pe masă, urcă pe scaun, pune două degete la reverul hainei și citește, cu glas puternic, de parcă s-ar adresa unui public: - Sloganurile ca la gura șatrei(sic!), aclamarea lozincilor și*

propagarea însemnelor statale străine, ieșirile ahlocratice(sic!), acțiunile inchiziționale(sic!), intoleranța patologică față de cei care împărtășesc alte concepții, - acestea vă caracterizează, domnilor româniști! Voi sunteți dușmanii neamului moldovenesc ! Și se va găsi o LEGE să vă pună la loc! (*coboară de pe scaun, scoate din vitrină o sticlă legată în împletitură, astupată cu ceară neagră și având un șnur cu pecetea prelungită în ceară*) Aha!”Dușa mănaha!” Suflet de călugăr! Ian să vedem ce ascund aiștia în suflet! (*o desfundă atent, toarnă un pahar plin și îl bea până la fund. Se urcă la loc pe scaun.*) – Româniști! Anti-moldoveniști! Aveți cărți tirajate în mii de exemplare. Nu vă dați seama că afectați circuitul informativ (sic!) din lumea capitalistă.!? (*pauză; privește cu tristețe spre paharul gol, îi face semn că îi este lene să coboare de pe scaun și continuă discursul*) - Niște insinuanți(sic!), care prin falsificările(sic !) voastre șablonarate(sic!), urmăriți scopuri politice subversive. (*alege o altă foaie de pe masă*) Prin diversiunile ideologice pe care le duceți (sic !), voi doriți să ațâțați vrajba între poporul moldovenesc și alte popoare din **Republică**. (*de parcă ar schimba publicul*) Radioul, Televiziunea, Presa, toate cărțile ce apar în **Republică**, trebuie să educe înalta cultură(sic!) a relațiilor dintre nații, trebuie să facă o educație lingvistică(sic!), în spirit internaționalist a maselor largi.(sic!) (*se aud zgomote la intrare; Vasili ia o altă foaie și citește*) Ce e limba rusă? Este o limbă comună, de comunicare, pe când limba moldovenească este o construcție național-lingvistică(sic!), cu o vechime de șapte secole .(*intră Măriuca*)

Scena nr. 2 :Măriuca și Vasili.

(*Măriuca intră cântând versuri românești, pe o veche melodie rusească din Siberia*):
„Sălbatică-i viața de școală, // Sunt multe neazuri în ea, // Un student blestemându-și ursita, // Cu geanta pe umăr trecea// (bis, pe ultimele două versuri)...(*Vede „tronul”, se oprește din cântat și întreabă*):

Măriuca (*ironică*) - Ce-i, tătucă? Ți-ai făcut tron? Nu erai destul de sus?

Vasili (*disimulează*) - Nu, Marusea, comoara mea! Nălțam scaunul, ca să schimb becul...S-a ars!...Și să pun o dulie cu ștekăr, să am veioza pe masă.

Măriuca (*curioasă*) - Dar cu pancarta asta ce este? (*întoarce un banner aflat lângă fereastră și citește*) „Asociația pentru Ohrana Limbii Moldovenești” (*râde*) Ptiu, drace! Iaca pe Ucigă-l toaca!

Vasili (*furios, ia bannerul și-l pune la loc*) - Nu fi obraznică! Acuș am să-ți dau eu ghiavoli pe schinare, de n-ai să-i poți duce! Cât ești tu de studentă! (*Se calmează brusc și explică*) Conform Legii „Cu privire la Noua Politică Națională de Stat”, avem dreptul să creăm asociații pentru apărarea limbii noastre materne, străbune.

Măriuca (*mirată*) - De ce „Ohrana”?

Vasili (*mândru*) - Pentru că să-nsamună păstrare-apărare , iar noi folosim multe cuvinte de ale vecinilor și fraților noștri întru credință. (*din nou disimulează*) - Nici să nu te gândești la Poliția Secretă Țaristă!

Măriuca (*fără interes*) - Cine va conduce?

Vasili (*mândru, teatral*) - Eu voi fi președintele, iar Vicele- va fi Larisa. (*mieros*) Fiul ei, Piotr, e băiat deștept, face studiile la **Moscova...!**

Măriuca (*reia cântecul cu strofa a doua*): -” *Din ora rusească fugise, // Dreptatea prea mult a-ndrăgît, // Pierzându-și lucrarea tezistă, // Ședea într-un parc istovit // (bis, pe ultimele două versuri)*

Vasili (*enervat*) - ...Și nu mai cânta porcăria aceea studentească!

Măriuca (*în ciudă, cântă strofa a -III-a*) - „*Sătul tot de Troțki și Lenin, // De Țepeș să-nvețe voia, // Cuprins de-o sălbatică lene, // De Mircea și Țară cânta. //*

Vasili (*se-înfurie iar*) -Tu mie să nu-mi amețești aici capul cu cântece naționaliste românești!

Măriuca (*șireată*) - De ce, tătucă? Este un vechi cântec rusesc din Siberia. Noi l-am adaptat la nevoile noastre.

Vasili (*se întărită singur*) -Tu să nu-ți râzi de cântecele unui mare popor, pravoslavnic, care a născut o cultură măreață și a cărui limbă...

Măriuca (*îl continuă, zeflemistă*) -...tu o adaptezi la nevoile dumitale zilnice, adică o traduci pre limba cronicarilor. Când vei scrie și un Dicționar rus-român modern, că acela din '86 al lui Borș și Co. s-a învechit?

Vasili (*vrea să-i tragă o palmă, dar ceva îl reține*) - Ești o nerușinată! Acea capodoperă în trei volume, a Institutului de Limbă și Literatură al Academiei, (*mândru*) din care și eu fac parte, este un Dicționar rus-moldovenesc. Precizez!

Măriuca (*malițioasă*) - Radu spunea că scoți cuvintele din pălărie, precum Scamatorul de la Circ scoate porumbeii și panglicile.

Vasili (*iar se înfurie*) - Radu al tău este un nenorocit de naționalist român, un...un unionist, (*se bâlbâie*) un... un dușman al poporului moldovenesc...

Măriuca (*îi rupe șirul*) - Și ce treabă am eu cu Piotr al Larisei?

Vasili (*explică*) - El va veni la noi în Capitală și va ocupa un post mare. In Administrație sau în Guvern.

Măriuca (*mândră*) - Nu am nevoie de moscoviți și de druțaiști. Eu nu mă mărit cu o funcție!

Vasili (*ușor umil*) - Dar eu am nevoie să-mi scot cărțile. Și să capăt o pensie veșnică. (sic!) Sunt mare! Sunt vestit! (*recită, bătând cu degetele în masă*) - *Deadea Vasea bate tova // De s-aude la Moldova // Din Chițcani pân- la Craiova! //*

Măriuca (*îl privește uimită, face semn de scrânteală la cap și iar schimbă vorba*) - Am scrisori?

Vasili (*cotrobăind prin sertare*) - A scris Vanea. Întreabă dacă-i faci o vizită la Unitate.

Măriuca (*se stropșește*) - Cum ? Mi-ai citit scrisorile? Asta-i violarea corespondenței! Nu aveai dreptul!

Vasili (*dîrz*) - Ba am toate drepturile asupra fiicei mele, unica mea comoară. După ce ai să te măriți, mai vedem noi. Da' Vanea e bărbat frumos și militar bun! Măine-poimăine se face (sic!) căpitan!

Măriuca (*zeflemistă*) - Io-te-te! S-a găsit peșitorul! Întâi Piotr Moscalov, ori Poleacov, ori cum l-o fi chemând, acu-mi vii cu Vanea... Poate v-ați întâlnit și ați cinstit niște votcă?!?

Vasili (*se repede s-o cârpească, dar Măriuca se ferește*) - Tu ai să faci ce spunem noi,- eu și maică-ta și are să-ți placă ce ți-am ales...Am aflat că te întâlnești cu hârțogarul acela, nepricopsitul de fiu al Domnicăi,..... că, după ce-o pierit degeaba taică-su la Nistru, a rămas fără stăpân!!

Măriuca (*se înfurie, îi răstoarnă tronul și-i mătură dintr-o fulgerare toate hârțiile de pe masă*) - Tatăl lui Radu și-a dat viața pentru pământul acestei țărișoare. Nu ca alții (*și-l privește cu milă, amestecată cu dispreț*) care s-au ascuns ca șobolanii în dosul cărților vechi!

Vasili (*o fugărește în jurul mesei, vrând să o plesnească; furios*) - Ai să-l iei pe Piotr sau pe Vanea; că-s rusnaci, că-s poleaci, tot oameni și bărbați !... (*Măriuca se refugiază spre ușa pe care intră Marfa Prohorovna, încărcată cu sacoșele de la Piață*).

Scena nr. 3: *Vasili, Marfa și Măriuca.*

(*Marfa își duce sacoșele la bucătărie și revine; ascultă timidă*)

Măriuca (*aprinsă, bucuroasă că a scăpat de bătaie*) - Detest **Prezentul** plin de lașitate, sfidez nimicnicia politicianilor și a slugilor lor prea-plecate. Eu nu pot fi Jeanne d'Arc, să-mi salvez Poporul și Țara.....dar nimeni nu mă va împiedica să lupt pentru limba și pământul meu, să merg la mitinguri.

Vasil (*iar se înfurie*) - Te încui în casă. Îți ascund hainele!

Măriuca (*îl privește cu milă, dar și cu un ușor dispreț*) - Cât crezi că ai să mai ții în colivie un șoim?? Dacă mă forțezi, voi pleca de acasă. Găsesc eu un loc la Cămin, la colege...

Vasili (*se zbate neputincios*) - Trimit Poliția după tine. Am relații!...

Măriuca (*disprețul crește*) - Și ce vei spune? Că am furat argintăria rămasă de la Bunici și le-am vândut la Bazar? (*pauză*) Eu te respect pentru că mi-ești tată, dar nu mă sili la gesturi extreme!

Vasili (*mai potolit, vrea să creadă că Măriuca nu va pleca*) - Zdrobești inima maică-tii! O bagi în mormânt! (*Marfa își șterge o lacrimă cu marginea șorțului*)

Măriuca (*sarcastică*) - A rezistat ea, mama, treizeci și trei de ani cu așa un tiran, va trece și peste **rătăcirea** mea.

Vasili (*îi vine un gând nebun*) - Vrei să te exilezi!? Să pleci din Țară?

Măriuca (*calmă, explică*) - Țara mea e aici, așa cum este și la Chișineu-Criș ori la Horodnicul de Jos. Peste tot sunt români!

Marfa (*timidă, privește spre Vasili*) - Dară noi suntem moldoveni! Pe noi trebuie să ne aperi ca pe un lucru sfânt!

Măriuca (*mândră*) - E un lucru sfânt să trăiești pentru poporul tău, să lupți pentru poporul tău, pentru propășirea lui „de la Nistru pân' la Tisa”...(transpusă) Și dacă e nevoie, chiar să te jertfești pentru el, pentru binele urmașilor tăi!

Vasili (*îi taie elanul, vrea s-o domolească*) - Dacă vrei urmași, te vei duce (sic!) după Vanea sau Piotr, sau Grișa. Atunci vei avea pentru ce lupta! Bilingv! (*pauză*) Ca să fii fericită, nu-i neapărat să mori pentru cineva sau ceva.

Măriuca (*transpusă*) - Există nemurire, există dragoste, și, ca să fii fericit, trebuie să trăiești pentru alții!

Vasili (*se umflă în pene*) - Comunistul el însuși (sic!) trăiește pentru alții, pentru societate!

Măriuca (*realistă*) - Comunistul dirijează averea Statului, a Poporului, chiar și a Particularilor, fără să răspundă de ceva. (*pauză: revine, gânditoare*) - Eu voi fi mereu alături de dânsul: muză și gospodină, primul cititor și primul critic...

Vasili (*nervos*) - Răspunderea este colectivă!

Măriuca (*ironică*) - De aceea ați ajuns unde ați ajuns: Totul pentru Stat, nimic pentru Cetățean! De fapt, firimiturile, cât să-i ajungă să nu moară de foame.....

Vasili (*lozincard*) - Totul pentru OM, totul pentru BINELE său!

Măriuca (*râde*) - Precum în anecdota aceea cu Bulă și învățătoarea, la Inspecția de la clasa a -IV-a, din anii '80: dacă vreți, vă spun și numele OMULUI!?!?

Vasili (*explică, plimbându-se în jurul mesei și atingând, ca din greșeală, baticul Marfei*) - Orice om talentat este binevenit în rândurile noastre. El este bun, numai în măsura în care servește (*lozincard*): Partidul, Poporul, Societatea!

(*se aude soneria. Marfa trece în vestibul și-i deschide Poștașului*)

Marfa (*din vestibul, tare*) - A venit Pocitovoiiul (sic!)...Eu am scrisoare. Acuș vă gătesc ujanul! (sic!)

Măriuca (*plecând spre camera sa*) - Mă duc să-mi iau un curs. Am examen la Lingvistică. (*iese*)

(*Vasili scoate jobenul de unde-l ascunsese și amestecă bilețelele. Apoi le culege cu un bastonaș înmuiat în clei; reintră Măriuca*)

Scena nr 4: Vasili și Măriuca

Măriuca (*îl privește uimită*) - Unde te afli, tătucă?

Vasili (*concentrat, amestecă bilețelele și le culege câte unul, după care le scrie pe o foaie*) - Sunt pe loc, aici în casă. Ei, hai! (sic!)

Măriuca (*curioasă*) - Ce faci, tătucă? Ce bâigui? Vrei să-l concurezi pe Iosefini? Ori scrii un nou roman **călin-escian**, după metoda mixajului?

Vasili (*nu s-a prins la ironie*) - Nu, fătucă tatii! Scriu un lexicon moldovenesc. Scot din pălărie un cuvânt norodnic (sic!) și îi caut rudele, adicătelea,- familia: *Molda, malduri, bujdă, coștereată*. Apoi le explic pe limba regătenilor.

Măriuca (*îl întrerupe ironică și vrea să-i cânte în strună*) - De ce regătenii de la București ne spun **șoldoveni**?

Vasili (*întrerupe extragerea și explică*) - Nu nouă, ci numai moldovenilor din dreapta Prutului. Nouă ne spun *basarabeni* sau *ruși*, ceea ce este un barbarism anti-istoric, pentru că Basarabia erau numai județele din Sud, dintre Prut și Brațul Chilia. Rusia țarilor a extins denumirea...

Măriuca (*îl continuă*) - ...ca să aibă motiv să ocupe până la Hotin, jumătate din Principat! (*pauză*) De unde apare acest ș? Eu susțin că acest ș ironic este preluat din pronunția: *șini, șe-i, și fași*, că este un replacement de consoane, care are legătură cu șold, șoldan, iepuroi, vânător sau crescător de iepuri! (*râde satisfăcută*)

Vasili (*părintește*) - Fătucă tatii, nu mă amesteca în străinisme! Franceza și italiana, sarda, provensala și retoromana nu au nimic pe loc (sic!) cu limba noastră moldovenească. Noi avem lexicul nostru: daco-romano-slavic!

Măriuca (*cu ton egal*) - Până e gata cina, eu mă duc în cameră, să mai citesc câteva cursuri.

Vasili (*blând, își ia jobenul cu foite și bastonașul*) - Și eu mă duc la noi în dormitor. Poate mai găsec vreun cumano-tătar (sic!) neexplicat!

(*ies amândoi; intră Marfa, cu castronul mare, aburind*)

Scena nr. 5: *Marfa este singură în sufrageria mare.*

Marfa (*bucuroasă*) - Le-am făcut blinele...Mai bine la început să citesc scrisoarea...Nu și ce!? Eu numai mamă și gospodină...! Și soție de profesor universitar! Nu e și la mine dreptul de a primi scrisori!? (*scoate din buzunarul șorțului un plic mare, îl miroase, se extaziază și citește tare, sigură că cei doi nu o aud*) „Scumpa mea, Marfușă! Auzi! Marfușă! Iară Mototolovici al meu de profesor nu mi-o zis nikogda (*niciodată, n.a.*) așa. ”Porumbița mea blondă!” Auzi și vezi, Mototoi Nikorovici! (*se admiră în oglindă și-și resfiră buclele albite*) Sunt blondă și takaia balșaiă, zdarovaia. (*așa mare, sănătoasă,- n. a.*) (*pleacă de la oglindă și fantazează, umflându-și pieptul bogat*) Dacă-i tânăr și voinic, nu-i un pisaka (*scriitoras, scrib,-n.a.*) oarecare, va ajunge băstro (*repede,- n.a.*) peee...lăptic! (*își privește pieptul*) Nuuu, nuuu...cum e cuvântul acela românesc? (*caută în Dicționarul lui Vasili și găsește*) - Aha! Pe colnic! (*roșește, se fasolește*) Vină tu, dragule, la Marfușă ta.....Nu!...Nu!...Încă nu sunt a ta...! (*continuă lectura*) „Cireșica mea! De când te-am văzut întâiași dată, pentru prima oară, mi-am pierdut uzul rațiunii!” Biednâi! (*sărmanul,- n. a.*) A pierdut Buzul!...A șto eto budet **rațiunea**? (*dar ce o fi fiind,-n.a.*) Stoi, stoi! Marfușă! Să ne oglindim (sic!) în dicționarul lui Mototolovici (*reia căutarea în Dicț. mold.-rom. al lui Vasili*) Nu, nu este! Aista-i slovari (sic!) moldovinesc, nu are rațiunea. Trebuie să caut în acela filozofic! (*se urcă pe scaun și scoate din rafturi ”Dicționarul de filozofie al Academiei Române”*) Mhm! E prea lungă definirea! O fi mai scurtă în cel franțuzesc? Iar eu nu știu neam franțuzelîște! .Și aici, în dulapurile și rafturile lui Mototolovici, văd numai ojegovi, lazarevi! Aiștia sigur nu-s franțuji! Stoi, Marfușă, stoi! (*stai, stai, - n.a.*) (*duce mâna la frunte*) „uzul rațiunii”? asta vine de la rație, raționalizație! Oh, Boje! Boje! A pierdut și buzul și cartela de alimente. (*continuă lectura*) ”Angel radios!” Stoi, stoi, milenki! (*stai, stai, scumpule,- n. a.*) pe mine nu mă cheamă Angela și nu sunt radiolog, din ăia care se uită prin tine, ca să - ți numere coastele. (*citește*) ”Cireșica mea coaptă!” (*se întoarce spre oglindă și-și țuguie buzele; aduce de la baie un ruj de-al Măriucăi și se rujează, după care continuă lectura*) Nu mai sta ca Penelopa, țesând izmenele rupte și cârpind ciorapii Tiranului!” Aista, Țăranul, o fi Mototolovici al meu! „Lasă Șobolanul cu cărțile și vino în Parc, în Centru, vizavi de

Statuia lui Ștefan, mâine seară la orele 18.00. Eu voi avea în mână „Moldova Suverană” și mă vei găsi rapid. Am 183- înălțime, șaten, cu ochii albaștri, ținută de lord englez.” Auzi, Mototolovici, îmi dă întâlnire un lord! In Parc! Ca îndrăgostiții ...(*începe un cântec popular rusesc și sărută repetat scrisoarea*): „*A vciera prislal po pocite // Dva zagadocinâch pisma, // V kajdoi strocike, tolika tociki// Dogadaisia, mol, sama!*”(Iar ieri mi-a trimis prin poștă // Două scrisori enigmatice // In fiecare rând sunt numai puncticele, // Dă-ți seama singură!,- n. a.) (refren)” *I kto ievo znaet...!(și oare cine-l cunoaște?,- n.a.)* Lasă, Marfușa, porumbiță blondă! Ai să-l cunoști tu, mâine! (*continuă lectura*) „Te sărută cu dor, al tău PUIȘOR! Duduțu”. Auzi, Vasika, *e țâplionok*, pui cu caș la gură! Numai bun pentru o găinușă sălbatică și plină de mireasma pădurii! (*aduce din baie un Eau de cologne-Muguri de brad- și se parfumează abundant*) Vino, Puișorule, Duduțule, la Găinușa ta!...Stoi, stoi, nie toropisi! (*stai, stai, nu te grăbi! ,- n.a.*) Aici mai scrie ceva: ”Student la Drept și Istoria Moldovei.” Aha! E de-a lui Mototolovici! Aha! E drept și student, Duduțul, nu e cocârjat de cărți, ca Mototolovici al meu! ...Nu, dar cine va fi studentul??...Nu, nicevo! Zavtra uvidim! (*ei, nu-i nimic; vom vedea mâine ,- n. a.*) (*ascunde scrisoarea în sân, după ce o umple de sărutări și strigă*) Pofțiți la ujan! (sic!) Avem pirojki cu carne și blinele cu dulceață. (*intră Vasili și Măriuca și se așază la masă*) -

C O R T I N A

T A B L O U L A L - I I - L E A

A doua zi, la prânz. Birtul din fața Autogării Centrale. Intrarea este prin stânga, în capătul sălii; ferestrele tot pe stânga, spre stradă. In dreapta, barul și vitrinele frigorifice cu gustări reci. În stânga barului, ușa de la bucătărie, cu fereastră și suport de lemn pentru farfurii și tacâmuri. În sală, șase-șapte mese a câte patru persoane. Un singur client la o masă.

Scena nr. 1: *Vanea, în uniformă de sergent transnistrean, bea singur la o masă. Pare trist, îngândurat. Hâncu, patronul, cu halat și șorț alb, cu o scufie mare, tip cozonac, se apropie de masă.*

Hâncu (*către Vanea*) - De ce ești trist, soldățel de plumb?

Vanea (*soarbe votca dintr-un păhărel și explică*) - Am stat cinci zile la carceră. Pentru o tanchetă!

Hâncu (*se așază la masa lui, cu privirea spre ușa de la intrare; părintește*) - Doar-de n-ai furat o tanchetă, ca să o vinzi la Bazar?!?

Vanea (*se scutură cu oroare*) - Nu, nu! Am împrumutat-o ca să merg la Cioburciu, aici, de partea voastră...

Hâncu (*același ton*) - Ce să faci tu cu tancheta într-o comună, pe malul Nistrului?

Vanea (*ridică privirea și ochii îi strălucesc*) - S-o văd pe Marusea, fata lui domnul profesor Vasili Nikorovici. Am aflat că va fi acolo o săptămână.

Hâncu (*curios*) - Șiiii, unde te-au găbjit? Adică... prins?

Vanea (*mândru*) - Am trecut de toate barierele, nimeni nu s-a luat de mine, doar că, aici, pe malul vostru, mujicii s-au speriat că a venit războiul! Și fugeau ca potârnicile în lan din fața ogarilor!

Hâncu (*curios*) - Sper că n-ai pus cățaua să latre la săteni?! (*îi mai aduce un pahar de votcă*) Să-i sperii, sireacii!

Vanea (*bea jumătate de pahar*) - Ce cățea? N-aveam nici o sobakă (sic!) luată de la Polk. (*regiment,- n.a.*)

Hâncu (*explică*) - Nu, dragule! Cățeaua este mitraliera Goriunov sau Maxim sau ce mai aveți voi în dotare: 12,6 mm.

Vanea (*se dumirește.*) - Aha! Aceea ! Păi cum să trag eu în oamenii pașnici?!? Eu nu eram pe război. Eu voiam să trag o fugă până-n sat, să-mi văd devușka (*fata, prietena,- n.a.*) și să mă întorc la Polk.

Hâncu (*pare a-l înțelege*) - Ai vrut să te dai mare și tare. S-o impresionezi cu măgăoaia!?

Vanea (*nervos*) - Niet, niet! Ce magarâci? (*aldămaș,- n.a.*)

Hâncu (*părintește*) - Tancheta, dragă! Si cum zici că te-au lăbuit?

Vanea (*parcă ar înțelege.*) -Aaaa, gdzie minia zlapali?? (*A, cum m-au prins în labe?,- n.a.*)

Hâncu (*convins*) - Da, da! Cum te-au capturat?

Vanea (*și mai nervos*) - Niște otvajnici (*curajoși,-n.a.*) de polițiști moldoveni, la al doilea Post, au pus mitralierele și A.G.-urile pe mine.

Hâncu (*curios*) - Șiiii? Au tras?

Vanea (*același ton*) - Nuuu! Că m-am oprit, m-am dat jos și le-am explicat: Zria tracici vreemia! (*Pierdeam timpul în zadar,- n.a.*) M-au întors și m-au escortat până la Pod.

Hâncu (*ironic*) - Și nacealnicii (*șefii,-n.a.*) te-au primit cu flori și pupături, că ai cucerit Moldova cu tancheta, singur.

Vanea (*trist*) - Niet, niet! Komandirul m-a luat în biroul său și, părintește, m-a umplut de pumni și palme.

Hâncu (*același ton; îl examinează*) - Nu se vede nimic!

Vanea (*trist și cu ușoară revoltă*) - Șefii mei nu lasă urme.... Fără sledstvie (*anchetă,- n.a.*) m-au încuiat (sic!) la carceră. Cu pâine neagră și apă.

Hâncu (*vrea să-l bucure*) - Dar acum ești liber și ai venit aici, în Capitală. Poți s-o întâlnești (sic!) pe Măriuca, fără tanchetă.

Vanea (*aceeași tristețe, dar vrea să se bucure*) - Opianieiu ot sciaștia! (*am să fiu beat de fericire- n. a.*) când am s-o întâlnesc. Dar avansirovanie s-a dus! (*își termină paharul; ușa de la intrare se deschide; intră Radu, studentul*)

Scena nr. 2: Hâncu, Vanea și Radu.

Hâncu (*afabil*) - Pofțiți, domnu' Radu, intrați! Luați o masă! Care o doriți? Sunt libere.

Radu (*dă mâna cu Vanea, apoi se așază la o masă alăturată și comandă*) - Nea Hâncu! Eu vreau o supă de găluște, o măliguță cu ochiuri și brânză de oi... Și bere...!

Hâncu (*de la fereastra bucătăriei*) - Vineeee băiatu!

Vanea (*vine la masa lui Radu, cere voie și se așază*) - Permiteți, prietene, să șed și eu la masa voastră?!?

Radu (*deschide berea adusă de Hâncu și îi toarnă lui Vanea, apoi își umple și el un pahar*) - Noroc! Pentru prietenie!

Vanea (*îmbufnat*) - Kakoi ia ciebie druh? (*Ce prieten îți sunt eu? - n. a.*) Și eu nu beau pișoarcă, de asta spumoasă. Eu iubesc vodka: Stalicinaia, Prokofieff, Maskovskaia, Varonskaia...

Radu (*hăpăie cu poftă supa, se șterge la gură și ciocnește paharul mare de bere cu pământul de vodcă adus de Hâncu și pus în fața lui Vanea*) - Hai noroc! Da' de ce ești îngândurat? Te-au părăsit ibovnicele?

Vanea (*soarbe jumătate de pahar*) - Abia am ieșit de la carceră și...m-am purtat bine, așa că am o permisă de trei zile. Sunt rupt...

Radu (*trece la felul al doilea*) - Cum? Rupt!! Te-au îndoit șefii în bătaie?

Vanea (*trist*) - Sunt rupt în două: o iubesc pe Marusia!

Radu (*în timp ce înfulecă mămliguța cu brânză și ochiuri*) - Care Marusea? Acea blondă din Râbnița?

Vanea (*nervos*) - Niet, niet! Acea a ieșit (sic!) după soț. E alta, e studentă, o româncă. Si eu sunt rus sadea!

Radu (*termină felul al doilea și soarbe halba în întregime*) - Și ce? Care-i problema?

Vanea (*tot nervos*) - Ea este fiica profesorului Vasili Nikorovici, iar eu sunt sergent în Armia rusească de la Tirasghina. Mă va iubi ea oare?

Radu (*își privește cu milă rivalul și vrea să-l înveselească*) - Am să-ți cânt un cântec-strigătură, de-a voastră: "*Kak-to babușki-starușki // Jariat v peske tri liagușki // Drum da du, - Drum da du, - Tu-tu-rudu-rutu-tu!*"

Vanea (*râde*) - Oi, matușki! (*Of, maică-măicuță! , -n.a.*) Știi ce ai cântat?

Radu (*bucuros*) - Sigur! Ți-l traduc: "*Trei băbuște-ntr-o grădină // Frigeau broaște pentru cină. // Drum da du!....*"

Vanea (*îmblânzit*) - Tu nu urăști limba noastră, nici pe noi, rușii, nu ne urăști! ...Dar la voi la Istorie, vă învață limbi străine?

Radu (*explică*) - Nu, amice! Eu studiez singur pentru că am nevoie de ele: rusa, ucrainiana și polona, dintre limbile slave,- franceza, italiana și spaniola, dintre limbile romanice.

Vanea (*uimit*) - Dar româna?

Radu (*același ton*) - Româna este limba mea maternă. Nu se trece la limbi învățate suplimentar. Este un proces natural.

Hâncu (*intervine, destul de brutal*) - Cel mai greu proces este să-l ucidem pe rusul din noi!

Vanea (*vrea să se ridice și-și caută tocul pistolului*) - Vâ hatite menia ubiti!! (*Voi vreți să mă ucideți - n. a.*)

Radu (*blând*) - Șezi, amice dragă, că nu te omoară nimeni! E vorba de rusul din noi, din fiecare, răsădit în 45 de ani de ocupație: noi toți suntem dedublați! Am să-ți recit o strofă a unui poet român și-ai să-nțelegi că ești o dublură. Ca și mine, de altfel: *"Urechea ta nu e ureche, (Vanea își pipăie lobii) // Tu nu știi că ai în tine, // Ascuns în fundul minții, pitit în duhul tău // Un alt auz ce-aude din sferele senine // Pe spirite, pe îngeri, pe însuși Dumnezeu. // Tu nu știi, căci țărâna te-nlănțuie-n cătușă, // Căci sufletu-ți robește robia cea mai grea, // Căci lutu-i pușcărie, din care nu vrei ușă, // Silit a sparge zidul, de vrei să ieși din ea. //"*

Vanea (*nedumerit, privește spre Hâncu, apoi spre Radu și spune hotărât*) - Eu sunt eu și sunt așa cum sunt! Si nici un duh nu vorbește în mine,...nici când mă duc la biserică,-după un guleai soldătesc.(*pauză*) (*către Hâncu*) Dumneata spui: să ne ucidem rusul din propria ființă? Dar eu sunt și rămân rus pe această zemlea (sic !) blagoslovennaia. (*pământ binecuvântat - n. a.*)

Radu (*lămuritor*) - Tu nu știi, nu-ți dai seama că ești dedublat, că o Istorie de 4 secole vorbește prin tine.

Vanea (*nehotărât*) - Poate vina la această razdvoenie (*dedublare - n.a.*) de care zici o fi având *iarba!*? Se folosește la noi, la soldați și ofițeri...Am ajuns și în bolniță (*spital - n.a.*) la Odessa, din cauza *konoplei* (*cânepă - n.a.*).

Radu (*același ton*) - Încă de la Petru cel Mare vi s-au sădit în suflete lașitatea, violența, nepăsarea, frica și supunerea oarbă față de cel mai tare...

Vanea (*curajos, violent*) - Ia nie trus! (*eu nu sunt laș -n.a.*) Eu sunt bărbat adevărat și mă lupt cu oricine pentru iubita mea, vodka mea, tabaciocul meu. Hai să ne batem! Cel care rămâne pe picioare până la konietț filma (*sfârșitul filmului - n.a.*) câștigă fata.

Radu (*în timp ce-și scoate haina, declamă*) - „Eroii mei sunt doi cocoși // De rasă, pintenți, frumoși // Ca ofițerii la paradă”...Ori cel care cedează și părăsește lupta? Cel înțelept renunță!

Vanea (*cu mânecele suflecate, pregătit de luptă*) - Eu mă trag din strănepoții lui Ilia Muromeț. Nu plec decât pe targă! Tu ești un tocilar, un fricos!

Radu (*relaxat, vrea să-l întărate*) - De asta ați fugit cu zecile de mii de la Narva, de la Stănilești și de la Mărășești! (*Iși ține mâinile pe lângă corp, de parcă nu ar vrea să se apere și fredonează un cântec soldătesc din anii Războiului pentru Reîntregirea Neamului: "La Mărășești se-nalță ca granitul // Un zid de piepturi românești, // Care l-au învins pe Mackensen, trufașul, // Zdrobind oștirile nemțești.*

Vanea (*pare derutat și încasează doi pumni rapizi în stomac, dar îl prinde pe Radu cu garda deschisă și-i umple fața de vânătăi; jubilează*) - Na tiebie, pentru Stalingrad și Sevastopol!

(*îi zdrobește nasul cu un pumn în plină figură. Radu rămâne pe picioare, deși Vanea i-a mai trosnit un genunchi sub bărbie. Intervine Hâncu*)

Hâncu (*îi desparte*) - Nenorociților! Așa vreți voi să câștigați o fată?!? Ce-o fi fiind ea? Prada celui mai tare din războaiele tribale?!

(*Radu nu spune nimic și se așază, ținând mâna stângă în sus. Hâncu ia un prosop și-i șterge sângele. Apoi aduce o alifie și-i unge vânătăile*)

Hâncu (*continuă, cu blândețe; către Radu*) - Cămașa asta s-o pui în lada cu lăcate a familiei, să-ți aducă aminte că ai sângerat pentru iubire!...Până te însori, îți trece! (*către Vanea*) Iar ție, Vanea, rușine să-ți fie! Crezi că un pumn în nas le rezolvă pe toate?! Mai ai multe de învățat! (*Vanea își reia locul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat*)

Vanea (*trist*) - Adevărul e că viața nu are nici un rost! Nu voi afla niciodată Adevărul! (*către Radu*) Tu îmi spuneai că am fost mințit din copilărie, din școala începătoare. (sic!)...Dacă primesc adevărurile voastre, înseamnă că arunc la musor (*gunoi - n.a.*) 25 de ani. Cui să-i mai cred!?! (sic!) Nu-mi rămâne decât să-mi trag un glonț în frunte. Și am cu ce! Iar tu rămâi cu Marusea! (*pauză*) Ai să mă jelești?

Radu (*s-a liniștit; îl privește pe Vanea cu milă și își începe perorația*) - Eu scriu pentru români! Scriu cu durere, nu cu ură. Adevărul și Iubirea îi vor face și pe *ceilalți* să înțeleagă că acest pământ, aceste vii și livezi, - de la Brânzeni sau de la Cioburciu, ori Criuleni,- aceste grădini și case sunt ale noastre! Le-am stropit cu sângele bunicilor, taților și fraților noștri!... Cine nu acceptă Istoria și Adevărul, Iubirea și Dreptatea, **e liber de-a pleca-napoi!...**

Hâncu (*ascultă cu atenție și îl continuă*) - ...”**Iar cine-i vânzător vândut // Să iasă dintre noi!**”

Radu (*reia discursul, privindu-l direct pe Vanea*) - Eu mă străduiesc să descopăr cauzele, în împletirea lor europeană și euro-asiatică. Uite, Vanea, istoricii tătari susțin că au stăvilit expansiunea maghiară spre Răsărit...Iar noi, românii, ne-am înființat Principatele, luptând și cu unii și cu alții...! Așa voi ajunge la Adevăr!...

Vanea (*sceptic*) - Nu vei cădea niciodată pe Adevăr!

Radu (*își continuă ideea*) - ...căci Adevărul este conformitatea perfectă a celor scrise cu Realitatea, compusă la rândul ei din fapte, acte, vorbe și sentimente.

Hâncu (*sfătos*) - Lasă soldățelul în plata Domnului! El știe un singur adevăr: prikazul. (*ordinul - n.a.*)

Vanea (*se zburlește*) - Nu sunt atât de prost precum par! Citesc și eu gazetele, văd televizorul.

Radu (*către Vanea, colegial*) - Încearcă să te ridici de jos, din lumea carnală a senzațiilor de o clipă și nu te consuma cu ambiții ieftine, cu pasiuni de o noapte...

Vanea (*cu mândrie ostășească*) - Sunt soldat și bărbat și când ies de la Polk(*regiment - n. a.*) plăcerile mă trag pe mine în toate direcțiile.

Radu (*același ton colegial*) - Tot ceea ce faci să fie spre împlinirea soartei tale, a destinului tău!

Vanea (*neîncrezător*) - Si cine oare o cunoaște pe soarta mea (sic!) ?

Radu (*simplu, amical*) - Am uitat să te întreb: ai terminat Liceul?

Vanea (*mândru*) - Am săvârșit (sic!) studiile la Școala medie din Tirasghina, dar nu vreau să merg la învățământul militar pentru tanchiști. Eu mai mult (sic!) nu veau să fiu închis în cușcă... Dacă dușmanul aruncă asupra mea cu o rachetă, eu ard ca un șobolan în pivniță!!!

(*pe ultimele sale cuvinte intră Itzicovici și se așază singur la o masă; saluturi*)

Scena nr.3: *Hâncu, Radu, Vanea și Itzicovici, la Birt. Pruteanu și Nistreanu. Apoi Drăgănescu și Vasili Nikorovici.*

Itzicovici (*către Hâncu*) - Domnu' Eftimie, mie să-mi aduci ca de obicei: o bere și cinci mititei. Da' bine fripți, că am probleme cu stomacul!

Hâncu (*mergând spre ușa bucătăriei*) - Vineee băiatu'!

Se deschide ușa de la intrare. Pruteanu și Nistreanu intră veseli nevoie mare și se așază la o masă alăturată de Radu și Vanea.

Pruteanu (*ca un obișnuit al localului*) - Nouă ne aduci tochitură moldovenească și vin negru de Carahasani!

Nistreanu (*același ton cu colegul său de masă*) - Pentru început, bagă-ne câte o sută de rachiu normal, de la „Bojo Vin”!

Hâncu (*iși notează în carnet și se duce la ușa bucătăriei*) - Vineee băiatu'!

Intră Drăgănescu și Vasili Nikorovici. Ei se așază la mese separate.

Drăgănescu (*comandă politicoasă*) - Nene Hâncu, eu vreau o ciorbă de burtă. Să mă limpezesc! Ai țuică de Văleni? Nu ai? Atunci adă „Suflet de călugăr”! De la beci, desigur!

Hâncu (*iși notează conștiincios, apoi se adresează lui Vasili*) - Dumneavoastră, dom' Prifisor, ce metahirisiți?

Vasili (*încruntat*) - Nu cunosc cuvântul! Mie să-mi vorbiți moldovinește!...O vodcă Stalicinaia și niște cărnați moldovinești! Da' la grătar! Și cu muștar de la Cricova!

Hâncu (*pleacă spre bucătărie*) - Vineee băiatu'!

Vasili (*se salută cu Vanea*) - Privet, Vanea! (*salut - n.a.*) Ce ești așa de trist? (*îl privește atent pe Radu*) Te-ai luptat cu românul și ai pierdut?

Vanea (*deja amețit*) - On mnie nie rumân, on moi druh i sopernik! (*el nu este român pentru mine, el este prieten și rival -n.a.*) Iar aici totul este moldovinesc!

Hâncu (*către Vanea și Vasili*) - Da! Moldovenesc e și vinul și pământul, pâinea și carnea. Dară oamenii sunt români și concetățeni, indiferent de nația fiecăruia.

Vasili (*dârz*) - Eu sunt moldovan și iubesc limba moldovenească. Și mă lupt cu oricine pentru tradiția noastră de 550 de ani!

Radu (*către Vasili*) - Mergeți și la mitinguri, domnule profesor? Cu tineretul studentesc?

Vasili (*către Radu*) - Voi, tinerii înstrăinați, sunteți niște pușlamale, care cred că știu totul! (*pauză*) Eu mă împotrivesc să se ducă (sic!) tineretul școlar și studentesc la mitinguri și marșuri. În mulțime, copilul cuminte și civilizată devine un instinctiv, așadar-un barbar...

Hâncu (*către Vasili*) - Ai văzut matali, dom' Prifisor, vreun barbar în Piața M.A.N.? Eu mă întreb dacă ai fost vreodată pe acolo??...Să mai culegi cuvinte noi pentru lexicoanele dumatiale!?

Vasili (*nu receptează lovitura lui Hâncu și continuă*) - Pe o clipă, (sic!) imaginați-vă că azi, când sunt atâtea arme, vine un țâcnit și trage...! (*mieros*) - Dragii mei, fiți vigilenți! Odraslele dvs. și ale altora, care tremură de ploaie și frig acolo în Piață, au fost smomite

de oameni cu mari ambiții politice... Ei sunt o monedă de schimb, o armă în mâna lor! (*își așază surtucul și pune mâna stângă cu două degete la rever*)

Hâncu (*pune un CD cu muzica formației „Victoria Speranței”*. *Se aude cântecul* „*Îndemn la Unire*”): *”E trist să ai o țară dezbinată, // E trist să fii în casa ta străin // Și fratele să-ți stea rănit la poartă, // Ca un Christos căzut între păgâni.” // Refren: ”Nu, nu mai suportăm // Jugul ce ni-l pun // Cei lipsiți de neam // Hai, să ne ridicăm// Și să-
nfăptuim Unirea!*

Vasili (*se revoltă și vorbește tare*) - Domnu’ Hâncu, vă rog să închideți măgăoaia care cântă românește și să puneți capăt sistemului barbar de românizare a rușilor, ucrainienilor și moldovenilor, care, iată cum, se organizează și în birturi!

Hâncu (*liniștit*) - Dom’ Prifisor! În birtul meu eu ascult ce muzică vreu!

Radu (*îl ajută pe Hâncu*) - Dacă deschidem fereastra, auzim de la Bazar și de la Autogară numai muzică rusească, ori manelească. Eu vin aici și plătesc, ca să ascult muzica ce-mi place sau pe care o vrea Patronul. Dacă nu-mi convine, mă ridic și plec. Nea Hâncu, puneți, vă rog o casetă cu Sofia Vicoveanca sau una cu Maria Ciobanu! Să mai gâdilăm urechile oaspeților noștri într-un mod plăcut!

Vasili (*către Radu, furios*) - Nu zăbavă (sic!) și o să vă faceți teroriști! Veți aprinde focul războiului civil!

Nistreanu (*nu-l bagă în seamă pe Vasili*) - Da, da, pune-o pe Ciobănița, să-mi mai astâmpăr dorul de țară! (*Hâncu scoate de la calculator CD-ul „Prometeu” și pune unul cu Maria Ciobanu*)

Itzicovici (*filozofic, către Vasili*) - „Nu te purta fățarnic cu oamenii și ia seama la ce-ți iese din gură.” (*Sirah .1 .29*)

Vasili (*nu-l ia în seamă pe Itzicovici și-și continuă ideea*) - De ce în Piață? Să strige acasă că sunt români! (*își face cruce*) - Călăuzește-mi, Doamne, pașii, să rămân veșnic moldovan!

Radu (*către toți*) - Eminescu a spus-o clar: Vai de veacul în care nici cei răi nu vor avea caracter!

Ovidius (*se amestecă în discuție*) - „Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și irozii...”!

Vasili (*înghite în sec*) - Da’ dom’ Vieru al vostru de ce nu mai face turnee?! Pentru că îl așteaptă în fiecare sat câte un mormânt gol!! (*pauză*) Acești escroci neaoși se joacă în bumbi cu soarta poporului nostru. Ei vor război între frați!!

Radu (*către Vasili*) - Escroc e fiul președintelui, cel care a luat pe daiboj o întreprindere a Statului și face comerț cu linia ferată și cu vagoanele CFM!

Itzicovici (*către Vasili*) - „Fățarnice! Scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (*Luca. 6. 42.*)

Vasili (*nu se lasă*) - Ministerele și Structurile de forță (sic!) trebuie să-i aresteze pe capii răsculaților și să-i expedieze la casele și școlile lor pe cei înșelați cu lozinci deșarte! Noi toți trebuie să ne înscriem în Mișcarea „Moldova Mare”!

Hâncu (*ironic, către Vasili*) - ... și să demonstrați singuri, în apărarea purității unei limbi care nu există!! (*pauză*) De ce nu ieșiți și voi, rusofonii și rusofili în stradă, ca să cereți limba rusească?? Vă e frică de cafteală, ai?

Vasili (*fals împăciuitoare*) - Matale, domnu' Hâncu, vreți război civil?! De fapt, românii ar trebui să plece în țara lor! Aici e Moldova, stat suveran și independent!

Radu (*brusc*) - Mergeți cu noi, domnule profesor, ori rămâneți aici, pe loc, să vă luptați cu „unioniștii”??

Vasili (*emfatic*) - Eu nu-mi las țara mea și poporul meu. să mă duc la niște valahi, care mă privesc de sus! Rumâni!!!

Pruteanu (*bășcălios*) - Tot de sus a să vă chice în cap o oală cu necurătenii regățene...Știți dumneavoastră, pentru ce!

Vasili (*reia perorația*) – Intelectualii frontist-unioniști (sic!) încearcă să dărâme pietrele de temelie ale unui norod. Ei au deschis un adevărat război informațional-propagandistic, ei au instaurat un adevărat totalitarism informațional!

Ovidius (*calm imperturbabil*) - Nimeni dintre româniști nu dictează, cu de la sine putere și vrere, ceea ce trebuie și cum trebuie să gândească poporul, cu ce trebuie să fie de acord și ce trebuie să refuze.

Vasili (*nu se lasă*) - Unioniștii folosesc aceleași declarații, formule năzbătioase, lozinci gălăgioase, răsuflăte, cunoscute de prin anii 1850!!!

(*râsete din grupul: Ovidius, Radu, Nistreanu, Pruteanu, Hâncu; Vanea tace*)

Vasili (*același ton*) - Autorii unioniști susținuți de cercurile unioniste de dincolo de Prut nu se rușinează să falsifice Istoria!

Radu (*zeflemist, către Vasili*) - Nu vom fi știind noi mai bine ISTORIA dvs., domnule profesor, de ex. aceea a industriei textile, dar, să scrii că popoarele din vecinătatea Moldovei erau: valahii, ungurii, cehii, polonii și să le adaugi Curtea papală, este aberant !!

Vasili (*către cei de față, cu duritate*) - Aberant este Lucius al vostru, care la 1666 nu preciza cine sunt transilvanii: maghiari, sași sau munteni. Separatismul politic medieval...

(*râsete în zona lui Radu și camarazilor de acum; Vanea tace, căci nu înțelege*)

Pruteanu(*a la Cetățeanul turmentat, îi replică lui Vasili*) - Semparatistă, ai? Hâc! Ciocoflenderă cu papricaș moghioroșesc, ai? Hâc! Ei, nu mai spune , că mă magnetizez! (*toți râd în afară de Vasili și Vanea*)

Nistreanu (*către Vasili*) – Asculți, mata, cum li zâși!? Di parc-ar și la Carul cu bere! Da, 'are dreptate, Hușanu !

Vasili (*tace, înghite în sec, apoi își revine și continuă atacurile*) - Toți avut -au pohta de a falsifica, prin încercări caraghioase și neputincioase, existența moldovenilor, pentru că documentele vorbesc de valahi și munteni, de transilvani și ardeleni, dar de români,- nici pomeneală!

Ovidius (*către Vasili, sarcastic*) - Domnule Vasiliscu, otrăvit așa cum te știu din cărțile dumatiale, ce culoare capeți când te uiți în oglindă? Roșie, desigur!

Vasili (*convins*) - Să mă chemi (sic!) român și să-mi susții că vorbesc românește, înseamnă să mă deznaționalizezi!!

Scena nr. 4: *Intră Larisa Vorobiova și Liudmila Vatomanski. Ele se așază cât mai aproape de masa lui Vasili.*

Larisa (*poruncitoare*) - Panie Ghinculov!

Hâncu (*scurt*) - Mă cheamă Hâncu, Eftimie Hâncu, patron român!

Larisa (*concede și schimbă tonul*) - Dobro, panie Hâncu! Niech bendzie tak! (*Bine, domnule Hâncu! Las' să fie așa - n.a.*) Nouă adă-ne o vodkă,- Vâborova, de aia, polska și niște pește rece, cu ceapă!

Vorobiova (*rusește, poruncitoare*) - Tâ mnie davai barșci ucrainskii (*Tu să-mi dai borș ucrainian - n.a.*), cu sfeclă roșie. Niște pirojki (*plăcinte,- n.a.*) cu carne și blinele cu dulceață. De început, dă-mi o vodkă” Stalicinaia”, mare, și niște zacuskă cu pâine neagră!

Hâncu (*și-a notat conștiincios și a pornit-o spre bucătărie*) - Vineee băiatu!

Radu (*ironic*) - Dacă vreți, domnule Pepe Moldovan, (*Vasili dă din umeri, cum că nu se recunoaște sub acest nume*) vă spunem și cele unsprezece trăsături comune ale unui popor!? Dumneavoastră, ca mare istoric, ar trebui să știți că ceea ce numim conștiință națională nu se divizează pe regiuni! Este și ea o componentă de bază a națiunii!

Vasili (*perorează, fără să-l ia în seamă pe Radu*) - Moldova dintre Carpați și Prut a fost înghițită la anul 1859 de către valahii de pe Dâmbovița. Moldovenii au fost deznaționalizați, li s-au răpit toate drepturile naționale...Ca să nu mai vorbim de ocuparea forțată din 1918 de către armatele burghezo-moșierimii valahe...!!!

Radu (*hotărât*) - Basarabeni de care ziceți (*Vasili se strâmbă, de parcă l-ar durea dinții*) s-au unit la 1918 cu frații lor, pentru că nu mai voiau să fie slavizați, nu mai doreau să trăiască sub cizma rusească, ori să o schimbe cu cea de iuft, ucrainiană!

Nistreanu(*se ridică cu paharul în mână și intervine dur*) - De la plecarea oștilor romane, multe lifte păgâne au sălășluit pe meleagurile noastre...

Pruteanu (*fără a se ridica, îl completează*) ...-ș-au venit în țara noastră de au cerut pământ și răchie, femei și tabacioc.

Hâncu(*cu durere*) - Și le-am dat de toate. Ori și-au luat singuri. Mii de deseatine (*unitate rusească de măsurare a pământului, egală cu 2400 stânjeni pătrați sau cu 1,09 ha. -n.a.*)

Nistreanu (*îl continuă pe Hâncu*) -... ș-au mai vrut și mai vor să ne pună gâturile în jug! Să fie stăpâni pe bucata aiasta de țărișoară...! Cu dreptul celui mai tare sau cu acte... la schinare! Ian amuș vă arăt eu cum...(*scoate din buzunare o hârtie și un pix, se apropie de Pruteanu și îi dă un pumn în cap, punându-i hârtia sub nas*) Na! Iscălește!

Pruteanu (*uimit*) - Da și-i ,bre, și ti-o gășât?

Nistreanu (*explică*) - Eu sunt ofițerul țarist de la 1829, iară tu, țăranul care semnează zdelca aiasta, cum că ni-ai dat pământul de bunăvoie și fără pretenții. (*toți râd, în afară de Vasili și Vanea*)

Radu (*de acum serios și foarte hotărât*) - Ori să ne despartă!

Ovidius (*doctoral*) - „Divide et impera”,- a zis latinul și i-a învățat și pe alții!

Itzicovici (*către Pruteanu, cu accentul specific*) - Te rog să nu mă jignești! Eu sunt negustor cinstit! Nu vreau pământuri și nici femei! Mie-mi ajunge Rașela mea!

Vanea (*vrea să se ridice și să plece*) - Eu văd că pe mine trageți. Acuș am să plec!..

Radu (*îl prinde de umeri și îl așază la loc*) - Șezi, amice, nu te zborși, că nu te-mpușcă nimeni! Tu ești pașnic, chiar dacă ești soldat!! De acolo, de unde ești!!

Hâncu (*către Vanea*) - Mai bine ți-aduc ceva de mâncare, că ,după atâta vodkă, te faci avion și-ți iei zborul peste Nistru! (*Vanea se caută prin buzunare*) Lasă, lasă! Din partea casei.(*se duce la ghișeu, dă comanda și revine la Vanea și Radu*) Unchi și veri de ai tăi au luptat alături de noi, în ,92. Unii și-au dat chiar și viața! (*Radu își șterge pe furis o lacrimă*) pentru pământul acesta. Care i-a hrănit...

Vasili (*după ce termină cârnații, se șterge tacticos la gură și pe mâini și se adresează lui Hâncu*) - O bere moldovinească, domnu' Hâncu! (*Hâncu pleacă la ghișeu*) (*Vasili reia dezbaterea; mârșav*) Ce importă cum te numești: moldovan, ungur sau român!? Important e să fii om cumsecade, gospodar priceput! De aceea cruzimea de păgâni a urdiilor (sic!) unioniste și perdeaua potricalistă (sic!) a lozincilor asurzitoare despre pluralism și democrație mă fac să mă cutremur de oroare când citesc despre românitatea moldovenilor!!!

Hâncu (*după ce i-a pus berea dinainte*) - Domnule...eeee, Pepe Moldovan, cum de nu te-ai cutremurat de oroare în „paa'zeci” ori în paș'patru, când moldo-românii au fost smulși în toiul nopții din așternuturi și cărați cu vagoanele de vite în ghețurile Siberiei!?!?

Radu (*ironie școlărească*) - „Eu sunt mic, nu știu nimic, tata-n pod belește oaia!”

Vasili (*se umflă, roșește, se ridică, pune degetele mâinii stângi la reverul sacoului și perorează*) - Faptul că ambele limbi, fundamental, nu se deosebesc între ele prea mult, nu înseamnă că ele nu pot fi considerate mijloace de comunicare aparte, de sine stătătoare, adică limbi naționale ale popoarelor românesc și moldovenesc.

Ovidius (*exasperat*) - Adu, domnule niște dovezi (*ironic*) fundamentale că moldoveneasca dumitale ar fi o limbă națională! Ți-am citit lucrările pline de mârșăvii și tâmpenii.....

Vasili (*vrea să se repeadă la Ovidius, dar se oprește, privindu-l pe Hâncu*) - Eu nu permit, domnule, să fiu insultat în public! Onoarea mea de profesor și savant cere reparații!

Pruteanu (*a la Caragiale*) - Eu nu permit.... pentru ca să... mă-nțelegi! Hâc!...Da' cu onoarea mea nereperată cum rămâne? Hâc! (*râsete în grupul lui Radu; Larisa și Vorobiova înfulecă grăbite*)

Nistreanu(*către Ovidius*) – Ascultți, mata, cum li zâși? Di parc-ar și di pi Grantu din Giulești!..Da' are direptate, Hușanu!

Ovidius (*și mai iritat*) -... dar nu ți-am găsit decât două rusisme și unele neologisme folosite aiurea. În rest, scrii într-o curată limbă românească. (*Vasili se scutură a oroare*) Cum vorbești acasă ori pe stradă, la Ialoveni sau la Chișcăreni, te privește direct și personal, dar să nu-mi vinzi mie gogoși cu magiun!

Radu (*calm, ca la examenul de an*) - Am citit și eu cărțile domnului Vasili Nikorovici, alias P.P.Moldovan, viitorul meu socru și...

Vasili (*brutal*) - Asta s-o crezi tu că am să-ți fiu tata-socru! Nu ți-o dau pe Marusea mea nici cu Miliția! (*Vanea își freacă mâinile bucuroș*)

Radu (*se ridică și continuă cu blândețe*) -... dar nici eu nu am găsit nimic neromânesc, chiar și în cele scrise cu chirilița, înainte de '90.

Pruteanu (*sfătos*) -Zi-i, băiete, zi-i adevărul și numai adevărul! Am înghițit destule minciuni! (*pauză*) Dacă n-am fi fost noi, talpa țării, nu s-ar mai fi vorbit românește” de la Nistru, pân’ la Tisa!”

Nistreanu (*către Vasili, același ton cu Pruteanu*) - Domnuleeee Pepe Moldovan, dacă Mihai Eminescu, poetul nostru național, a fost moldovan, cum zâși matali, di și o scris el, cu lacrimi și sudoare,”Doina” și „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie?” Ha? Aud? (*Vasili se zbate neputincios, apoi își revine și încearcă alt atac*)

Vasili (*dur*) - Curentul latinist a făcut cel mai mare rău limbii moldovenești vorbite între Carpați și Prut!

Ovidius (*dezamăgit*) - Văd că dumneata nu ești cercetător științific, ești un (*cu dispreț*) panglicar! Intorci fraza după cum îți vine bine dumitale. Vorba cea românească: Ce mi-e alba-neagra, ce mi-e neagra alba!

Vasili (*se zburlește, dar nu se mai repede la om*) - Cu dumneata nu discut! Dumneata ești propagandist, ești agent al româniștilor, ești...moldovanofob! (sic!)

Ovidius (*conchide*) - Nu, domnule Iosefini. Eu sunt român. Toate scamatoriile dumitale, scoase din stativul cu citate, nu mă vor convinge că domnii Pruteanu și Nistreanu, domnii Radu și Hâncu, aici de față, sunt moldoveni și nu români. Cine te plătește, domnule Vasili al lui Nicoară? Sau ești așa de la Mama-Natură?

Vasili (*obraznic, către Ovidius*) - Dumneata boldești ochii la steaua de pe cer, pierzi drumul și cazii în gunoaie și gropi. Cată la picioarele dumitale, domnule Bahluianu! Nu cred că ești de la Drăgănești!

Ovidius (*lămuritor*) - Eu nu mă cobor la insulte cognominative, domnule autor de dicționare”bilingve”! (*Vasili vrea să se repeadă la Ovidius, dar Hâncu îl oprește blând, ținându-l de umeri*)

Hâncu (*cu blândețe*) - Șazi ghinișor, dom’ Prifisor! La mini nu-i speluncă di marinari! E local serios, de Centru! (*după ce l-a liniștit pe Vasili, continuă ironic*) Am putea să-i spunem domnul Răut-ati și nu cred că se va supăra, că doar apa Răutului...

Itzicovici (*împăciuitor, din colțul său*) - Măi oameni buni, fiți blânzi cu domnul Pepe Mol-

dovan, după cum semnează dânsul niște cărți de care îi este rușine. (*intervin cele două femei, care au terminat de mâncat și acum sorb din pahare; ele îl privesc cu admirație pe Vasili Nikorovici și îl aplaudă; se uită cu dispreț la cei din grupul lui Radu, atunci când aceștia râd sau îl ironizează pe Vasili Nikorovici*)

Vasili (*se ridică, pune ambele mâini la revere și-și reia discursul*) - Voi, naționaliștii români, iredentiștii de pe ambele maluri ale Prutului, lezați demnitatea națională a moldovenilor, folosind formula deșăntată a două state românești, de parcă ar exista două state elvețiene,- Germania și Elveția!! (*râsete în tabăra lui Radu, aplauze din partea Larisei și a Vorobiovei, la care se adaugă și Vanea*)

Vasili (*continuă, fără a se sinchisi de râsete; îi plac doar aplauzele și arată acest lucru*) - Ele trebuie calificate drept un amestec în treburile interne ale unui stat suveran și independent! (*Larisa, Vorobiova și Vanea aplaudă*)

Larisa (*încântată*) - Că bine le zici, tătucule!

Vorobiova (*obraznică*) - Ne dau lecții, fără să-i poftească cineva!

Vasili (*același ton*) - Se autoangajează cohorte întregi de istorici și filologi, totdeauna gata să asigure, științific, orice bazaconie venită de Sus.

Radu (*direct*) - Mai multe bazaconii ca în cărțile dumneavoastră, stimate Vasili Nikorovici, nu găsim decât în lucrările filologilor și istoricilor marxiști, sovietici sau români, sau occidentali.

Vasili (*emfatic*) - Știința universală, (sic!) însăși Istoria (*hohote de râs în tabăra lui Radu*) au demonstrat că denumirile moldovenești, create, păstrate, ocrotite și folosite de moldoveni sunt de o seamă (sic!) cu acest popor romanic, care vorbește o limbă romanică!!

Ovidius (*direct*) - Te contrazici mereu, domnule Pepe Moldovan, și amesteci mereu noțiunile. Am mai spus-o: un fel de panglicar!

Vasili (*nu ia în seamă insulta și-și continuă perorația*) – Norodul (sic!) moldovenesc și-a creat singur denumirile: nici pe Volga, nici pe Dâmbovița; nici cu Stalin, nici cu Mihai Viteazul! El a stat mereu între ruși și români, care s-au forțat permanent să-i deznaționalizeze, să-i îndepărteze din istorie și din cultură. (*liniște în tabăra lui Radu, aplauze la cele două femei și Vanea*)

Vasili (*vede că nu e combătut și reia discursul*) - Specificul multiseclar, național-spiritual moldovenesc... (*Hohote de râs în tabăra lui Radu, aplauze la Vorobiova, Larisa și Vanea*)

Hâncu (*în timp ce-și servește clienții cu băuturi*) - Mai cunosc eu o struțo-cămilă, din literatură, care vorbea numai în dublete!

Vasili (*s-a enervat, dar continuă*) - ...era împresurat și scufundat în valurile românismului!

Ovidius (*doctoral*) - Preotul Alexe zicea încă la 1917 că noi suntem moldoveni, „fii ai vechii Moldove, însă facem parte din marele trup al românismului, așezat prin România, Bucovina și Transilvania. Frații noștri din Bucovina, Banat și Transilvania nu se numesc după locurile unde trăiesc, ei își zic români. Așa trebuie să facem și noi”! (*grupul lui Radu aplaudă, cineva strigă „Imnul, imnul”, ceilalți stau posomorâți*)

Radu (*entuziasmat*) - E singurul adevăr-adevărat! *Cântă: ”Amândoi suntem de-o mamă // De-o făptură și de-o samă // Ca doi frați dintr-o tulpină, // Ca doi ochi dintr-o lumină. // (Hâncu, Nistreanu, Pruteanu, Ovidius fredonează, ceilalți stau mohorâți)*

Ovidius (*profesoral*) - Ei erau conștienți, așa cum sunt și acum, de originea daco-romanică, de moștenirea comună, indiferent de teritoriul pe care se aflau: Moldova, Țara Românească, Transilvania, Banatul, Crișana, Basarabia ori Bucovina.

Radu (*mai potolit*) - Eu spun că s-a pornit de la numele statului către numele poporului. Denumirea s-a extins și asupra limbii. Acum situația e gravă: regionalizarea lingvistică,

economică și, în urmă, politică, nu duce decât la realizarea Statului Global, condus de Guvernul Mondial.

Hâncu (*ironic*) - Doar nu vrei să spui că don' Bazil este agent"teatral", că vinde bilete numai la LOJĂ?!?!)

Vasili (*răbufnește*) - Voi toți sunteți agenți dâmbovițeni! Sunteți plătiți în dolărași, ca să zmintiți nația moldovenească! Vreți să ne alipiți la România, ca să fim o provincie mărginașă!

Ovidius (*calm și hotărât*) - Noi vrem să intrăm în U.E., laolaltă cu vechile noastre provincii...

Radu (*categoric*) - Fără Transnistria! Doar cu Republica, Sudul Basarabiei și Nordul Bucovinei.

Vasili (*furios, către Radu*) - Ești un trădător de neam și țară! Cui îi lași pe moldovenii „transnistrieni”?

Radu (*explicită*) - Simplu: transfer de populație. Fiecare la țara lui, fiecare unde vrea să rămână, să aibă cetățenie și să vorbească limba oficială! Cu prezervarea drepturilor naționale, prevăzute de documentele internaționale în vigoare. Fără exagerări de tipul: discriminare pozitivă pentru o minoritate oarecare. (*pauză*) Fosta RASSM, Transnistria este o creație stalinistă, diversionistă. Ea și-a îndeplinit rolul și în ,24, și în ,40 și în ,44 și vrea să-l joace și acum. Spre nefericirea neamului românesc! (*pauză*) Ucraina să și-o ia în bună pace, să n-o cedeze Rusiei, iar nouă să ne returneze ce a ocupat cu japca!!!

Hâncu (*vrea să-l ajute*) - Dacă nu semna Milică-Geologu' Tratatul din ,97, mai era o treabă!

Vasili (*foarte dur*) - Voi sunteți fasciști și legionari, agenți ai imperialismului românesc! (*hohote de râs din tabăra lui Radu*) Vreți schimbări (sic!) de populație și de teritorii, ca să vă satisfaceți planurile voastre imperialiste, româno-filiste... Gardiștilor!!!

Pruteanu (*a la Cetățeanul turmentat*) - Filistenii, ai? Badeagardiști, ai? Ei nu mai mă blefturi cu ensoltele, că mă ametești di tăt! Hâc! (*se așază; grupul lui Radu râde în hohote; grupul Larisei bate din picioare*)

Nistreanu (*către Ovidius*) – Asculți, mata, cum li zâși ?! Di parc-ar și în Cișmegiu ! Da', are direptate, Hușanu !

Ovidius (*lămuritor*) - Eu nu cunosc ideologi mai fasciști decât comuniștii!...(Vasili vrea să protesteze, dar Hâncu îi pune o mână blândă pe umeri)

Hâncu (*cu blândețe*) - Lăsați-l, dom' Prifisor, să vorbească! Aici nu e ședință de partid, aici este Academia Liberă," Hâncești",- spui fiecare ce gândești!! (*aplauze din grupul lui Radu*)

Ovidius (*continuă*) - ...Totalitarismul are două culori, dar, în esența sa, este unic...

Vasili (*vrea el să concluzioneze și își eliberează umărul de sub palma lui Hâncu*) - Voi, anti-moldovenii, folosiți ieftine efecte de joc, vă bazați pe un alogism politico-scriitoricesc, (*râsete în tabăra lui Radu*), dați dovadă de imoralitate etică (sic!) și ignoranță provocatoare! Voi ne apucați de rever, ne dați din deget (sic!) (*râsete în tabăra lui Radu, aplauze la Vorobiova, Larisa și Vanea*),...ne băgați bumbac în cap! (*râsete și aplauze, combinate*)

Ovidius (*râzând cu poftă*) - Nu știu de câte ori am mai spus-o, dar o repet: limba maternă a populației autohtone și majoritare din Republica Moldova,- vedeți că vă respect!,- nu este alta decât limba română, acea limbă prin care ne putem înțelege cu Domniile Voastre, (*și arată spre Vasili, Vanea, Vorobiova, Larisa*) direct, fără traduceri, și fără traducători! (*aplauze în grupul lui Radu, tropote de nemulțumire la ceilalți*)

Vasili (*reîncepe lupta*) - Pe noi ne interesează numai denumirea limbii...

Ovidius (*il întrerupe*) - Care limbă, domnule Pepe Moldovan? Dumneata susții o fantasmă fără trup, fără carne și schelet propriu,... numai al ei!

Vasili (*nu ia în seamă observația*) -... cu care mă mândresc, căci este o limbă romanică, de origine latină, cu o grafie care servește adecvat necesitățile scrisului și ale pronunției, limbă în care îmi scriu lucrările științifice și pe care o vorbesc cu dumneavoastră fără traducător...

Hâncu (*blând, părintește*) - Apăi vezi, dom' Prifisor, c-ai ajuns la liman?!?

Vasili (*nu se lasă*) - ...și care este limba moldovenească! Eu nu voi înțelege de ce nu ne-am putea înțelege, dacă limba domniilor voastre *(și arată, pe rând, spre Radu, Hâncu, Pruteanu, Ovidius)* se numește românească, iar limba Domniilor Noastre *(și arată pe rând, cu degetul, spre sine, Nistreanu, Vorobiova, Vatamanski, Itzicovici, Vanea)* se numește limba moldovenească?!? (*pauză plină de tensiune*) Doar ne înțelegem, domnilor! Doar numai aceasta contează!

Radu (*politicos*) - Cu tot respectul cuvenit, căci sunteți tatăl domnișoarei pe care o iubesc, (*Vasili se scutură nemulțumit*) conceptul dumneavoastră. este folosit politic, justifică o politică statală anti-românească, împiedică intrarea noastră în U.E.alături de România...

Nistreanu (*dârz*) - U.E. sau NU,-E, că tot acolo E. Pe mine să mă lase să-mi vorbesc limba mamei și a bunicii. Cu rusul eu glăsuiesc rusește, cu țăranii și cu negustorii mei eu vorbesc românește, cu polonul o dau și pe leșește...(*pauză*) Cine samănă vânt culege furtună!

Pruteanu (*către Nistreanu*) - Și te mai socot minoritar pe pământul tău?!? Mari găgăuți și prezidenții iștia: unul uită cine i-au fost bunicii de pe Nistru și unde i-au fost deportați părinții, altul se face Albă ca Zăpada, (*Snegurocika -n.a.*) deși are prenume de voievod român...Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! (*râd amândoi cu poftă*)

Vasili (*către Pruteanu și Nistreanu*) - Domnilor Mupetzoi, voi sunteți moșnegii din serialul cu maimuțoi,- spuneți o prostie și râdeți singuri de ea.

Nistreanu (*lui Vasili*) - Proști, proști, da' mulți și hâtri!

Pruteanu (*către Nistreanu*) - Preasfințitul Petru a spus-o clar în public: "cine nu-și recunoaște neamul va răspunde în fața lui Dumnezeu, dar și înaintea oamenilor"!

Scena nr. 5: *Aceiași. Vasili scoate de sub haină un banner de pânză și-l desfășoară de la masa lui, până la Vorobiova și Larisa. Pe banner sunt cinci litere de tipar: A P O L M Nimeni nu-i acordă atenție.*

Vasili (*dă din mâini a lehamite și replică, parcă fără convingere*) - Sunteți prea mulți valahiști, golani din Giulești și de pe Bahlui, contra unui singur lingvist și istoric principal. In toate.

Nistreanu (*către Vasili*) - Aferim, bre Saltimbancu, vii aici cu Pupeza lui Nică a lui Ștefan a Petrei să ne-o vinzi drept găinușă?!?

Pruteanu (*a la Caragiale*) – Lingurist, ai? Histeric, ai? Că ghini ai mai codălghit-o aiși ! Di parc-ai și la Parlamentu lui Moțpăjog! Hâc! Di amu m-ai amețât di tăt !

Vasili (*rânjește la replica lui Pruteanu și se ridică, pregătit precum la mitingurile și demonstrațiile oficioase*) - **Partidul** nostru reiese în politica sa națională, din adâncul și emoționantul fior de mândrie, când, alături de limbile de circulație universală, cum ar fi rusa, engleza, spaniola și altele, limba moldovenească este unul din indicii dezvoltării și înfloririi spirituale a poporului nostru! (*se așază*)

Pruteanu (*a la Cetățeanul turmentat*) - Spirtuală, ai? Hâc! Oniverselă, ai? Hăc! Ei nu mai bleoncăni atât, că sunt gata amețât! (*grupul lui Radu râde, ceilalți stau încruntați; pauză*)

Nistreanu (*către Hâncu*) – Asculți, mata, cum li zâși?! Di parc-ar și la Calul bălan! Da', are direptate, Hușanu!

Hâncu (*reia discuția*) - Altul își caută neamurile, cu fața albă și rumenă, prin Maramu', deși tată-său era rus de pe la noi, iar maică-sa ghicitoare cu ghiocul din Bulgaria. S-a scris la ziarele nemțești!

Vasili (*insinuant*) - Să nu facem ură de neam! Zâzania, delicat vorbind, lingvistică, ne-a adus în pragul unei destrămări. (*profesoral, dar amenință iar*) Dacă nu ne vom astâmpăra, dacă vom continua ca în anii trecuți, zâzania poate deveni vrajbă și ea poate prefigura,- de ce să o ascundem,- și o altă dezbinare ! Ceea ce noi deloc (sic!) nu dorim (*aplauzele se aud în tabăra Vorobiovei, tropote din picioare se aud din tabăra lui Radu*)

Radu (*se ridică și începe aprins*) - Moftul snaguristo-sanghelist nu poate fi denumit stat moldovenesc! Noi nu avem o identitate națională aparte! Noi suntem, - din nefericire,- al doilea stat românesc! (*aplauze din tabăra proprie, tropote din picioare de la tabăra Vorobiovei*) (*către Vasili*) Tocmai la dezbinare s-a ajuns prin Concepția politicii naționale de stat, adoptată de Parlamentul roșu: dacă mă declar moldovean, sunt majoritar și vorbesc moldovenește; dacă mă declar român, sunt minoritar și vorbesc românește. Eu nu sunt cameleon, să-mi schimb culoarea după cum vor domnul Vasili Nikorovici și susținătorii săi cu gulere albe, înalte și tari, din Guvern și din Parlament.

(*Vasili se ridică, desfășoară bannerul și ține de un capăt, de celălalt prinzând Vorobiova*)

Vasili (*de parcă nu l-ar fi auzit pe Radu*) - Rugăm respectuos...(tropote în tabăra lui Radu) (*Vasili se bâlbâie*)...Onorată Adunătură!!! ...(tropote, fluierături, strigăte din tabăra lui Radu)... să votați pentru „Asociația de Ohrană a Limbii Moldovenești”! (*arată fiecare literă de pe banner*)

Larisa (*se ridică; cu voce puternică*) - Eu votez și mă înscriu cu fecioru-meu, Piotr, care e student la Moscova și va fi ginerele domnului PROFESOR! (*se așază, foarte mulțumită*)

Vorobiova (*intempestivă*) - Și eu mă scriu. Vă rog, domnule profesor, să mă treceți cu fiul meu, Grișa, bărbat zdravăn și polițist! (*o privește cu ură pe Larisa*) Iar Marusea va fi a lui. Desigur!

Vasili (*către cele două, schimbă tonul*) - Încă nu ați trimis pețitori...în stărostie! Trebuie să negociem zestrea. Nu am să-mi dau fata după vreun calic oarecare! (*și-l privește cu dispreț pe Radu*)

Vanea (*se simte și el atins și se ridică*) - Eu nu știu dacă am dreptul să mă înscriu, pentru că... nu am cetățenia moldovenească...!

Vasili (*blând, către Vanea*) - Din moment ce aperi limba noastră, ești binevenit!

Vanea (*continuă*) ...- Și în urmă (sic!) trebuie să-i întreb pe comandantii mei! Dar dacă este înscrisă și Marusea, eu, de asemenea, am să iau parte. (*se așază*)

Hâncu (*dojenitor, către Vasili*) - Ai, ia, iai, ia, dom'Pișicheru! Scoseși porumbelul păcii din jobenul cu panglici: să ne unim în apărarea limbii dumitale și să facem o Colhosacie, cu dumneata-președinte, desigur! (*Vasili dă din cap, aprobator*) Eu n-am fecior de însurat și nici diversiune stativală, pardon, statală, nu voiesc!

Pruteanu (*a la Cetățeanul turmentat*) - Hâc! Eu cu cine votez? Hâc! Eu nu mă trec la Disociație! Hâc! Oborocnică! Hâc! Limbistică! Hâc! (*hohote de râs în tabăra lui Radu*)

Nistreanu (*lui Pruteanu, calm*) - Șăzi liniștit, bre! Că nu te bagă nimeni la colhoz, acu e democrație leberală ori lebertată, că nici eu nu mai știu câte democrații mai sunt. Tu votează ca și mine, cu românii. Nu te agăța de coada liftelor păgâne! (*Vanea bate din picioare; Vorobiova scapă marginea bannerului și e gata să se repeadă la cei doi, împreună cu Larisa*)

Itzicovici (*împăciuitor*) - Măi oameni buni, potoliți-vă! Nu vă ia nimeni limba.

Radu (*dârz*) - Mi-ai luat limba, mi-ai luat identitatea națională! Repet: eu nu sunt cameleon să-mi schimb culoarea după cum bate vântul în frunzișul politic. (*acalmie în cele două tabere; Vasili rupe tăcerea*)

Vasili (*obraznic*) - De la ocupația din '918, i-ați tot românizat pe moldoveni, pe nemți și pe bulgari și pe evrei, ...pe găgăuzi! (*liniște totală, nimeni nu-i dă replica*)

Larisa (*se dă cu scaunul aproape de Vasili*) - Panie profesorje, nu-i așa că veți prefera un bărbat tânăr dintr-o familie mixtă?! Tata e rus, soțul este polonez, mama, - româncă, iar eu sunt moldovancă. La ce vă trebuie un român (*și privește spre Radu*), - și orfan și calic, pe deasupra? Eu vin astăzi în pețit!

Vorobiova (*cam amețită, ridică marginea bannerului și-l asaltează pe Vasili, de cealaltă parte*) -Vasili Nikorovici, milenkii! (*scumpule -n.a.*) Grișa al meu e o comoară: uniformă, vâsokii, stroinâinîi takoi! (*înalt, zvelt - n. a.*) Avem businessul nostru. O vom ține pe Marusea ca pe palme! ... Eu vin azi cu cele de trebuință pentru stărostie.

Hâncu (*părintește*) - Radule, te lași?

Radu (*declamă, plimbându-se prin încăpere*) - „Neamul meu coboară din poveste, // Țara mea e-un colțișor de rai, // (îl privește pe Vasili) „Dacă demnitatea îți lipsește, // S-ar putea nici viitor să n-ai.”// (*Vasili se repede să-l altoiască, dar Hâncu îl reține*)

Radu (cătore Vorobiova, care dă pe gât o halbă de bere; recită o poezie basarabeană din sec. XIX) - „Rusule, păgân și rău // Osândi-te-ar Dumnezeu // Cum te-oi blestema-te eu // Să piei cu tot neamul tău!”//

Vorobiova (ia halba goală și se repede să-i dea în cap lui Radu) - Ia tiebie dam, sukin sân! (Am să-ți dau eu ție, pui de cățea! - n.a.) (Radu se ferește, iar halba îl atinge la tâmplă pe Vanea, care sărise în ajutorul lui. Larisa se aruncă în luptă, cu sticla goală în mâini, spre Pruteanu și Nistoreanu)

Larisa (strigă) - Davai, Liudmila, să-i moldovenizăm! (Vasili sare în ajutorul Larisei. Deși sângerează la cap, Vanea reușește împreună cu Radu s-o imobilizeze pe Vorobiova. Hâncu încuie ușa și trage obloanele interioare, apoi trece în ajutorul lui Pruteanu și Nistoreanu; Ovidius și Itzicovici nu se amestecă)

Nistoreanu (cătore Pruteanu) - Am cam feșteliț-o, Hușanule!

Pruteanu (în stilul cunoscut) – Eu, carele, familia mea de la patus'opt, si dăi, si luptă...

Ovidius (filozofic) - In vino veritas! Sau, - In pivo veritas!,- fiecare ce a consumat!

Itzicovici (conchide) - „Primește în casa ta pe cel străin și el te va distruge prin tulburări și te va înstrăina de ai tăi.”(Sirah 11. 31)

(De la ușa de intrare se aud bătăi cu bastonul și vocea lui Grișa)

Grișa (voce puternică) - Mamașa, tâ zdiesi? Șto s taboi?...Pacemu nie atvieciaieși? (Mămico, tu ești aici? Ce e cu tine? De ce nu răspunzi?)

SFÂRȘIT DE TABLOU
C O R T I N A

Motto:

„Să știți că iubirea-i copacul ce crește în om.”

Aurelian Silvestru

ACTUL AL – II - LEA

TABLOUL AL – III - LEA

A doua zi, spre seară, acasă la Vasili Nikorovici.

Scena nr.1: *Vasili, Marfa și Larisa, venită în peșit. Ea a adus un set de pahare, trei sticle de votcă și alimente diverse. Pe masă, felurite gustări reci.*

Larisa (*diplomată*) - Mai bine că nu este Marusica acasă. Putem discuta între noi, părinții.

Vasili (*se face a nu ști despre ce este vorba*) - Mulțumim pentru daruri! În ce stă problema (sic!)?

Marfa (*gospodăroasă*) - Da luați, serviți, Larisa Petrovna! Niște zacuscă de casă, de-a noastră.

Larisa (*iși unge o felie de pâine și mușcă cu poftă dintr-un cârnat; cu gura plină*) - Am venit...să-mi dați fata,... pe Marusica. (*Trage o gură de votcă din paharul umplut de Vasili*) Zdrufco, panie profesorje! (*Sănătate, domnule profesor - n.a.*) (*Ciocnește paharul cu Vasili și cu Marfa*) Pentru Piotruș!

Vasili (*ca un tată, schimbă tonul anterior*) - Știm că este student la Moscova. Dar în ce an și la care facultate?

Larisa (*mândră*) - Piotruș al meu e student în anul patru. Ostatni! (*ultimul - n.a.*)La Școala Superioară de Administrație și Menejement. (sic!)

Marfa (*naivă*) - Va fi ministru, desigur!!

Vasili (*se încurajează*) - Și director general în Minister e bun: are mașină, bani cu ghiotura, împarte pâinile în raioane.

Larisa (*aceeași mândrie*) - Noi le dăm lor casa și grădina de la Bălteni,... cu livadă.

Marfa (*negustorește*) - Da' apartament aici, în Capitală, nu aveți?

Vasili (*o continuă pe Marfa*) - ...că doară Marusea mea, viitoare filologă (sic!) de renume, ca și mine, de altfel, n-are a se strofoca cu ucenicii (sic!) din Bălteni?!?

Larisa (*categorică*) - Piotruș al meu va căpăta apartament în Centru. Și va organiza un concurs la Institutul Academiei. Desigur, va câștiga Marusea. Și vor avea copii mulți și

frumoși! Eu și bărbatu-meu, Stanislav, vrem o cupă (*mulțime - n.a.*) de nepoți. (*se aude soneria; iese Marfa și discută cu cineva; revine*)

Marfa (*speriată*) - Au sosit...cio...cio-clii. Cu dricul! (*naivă*) A murit cineva?

Vasili (*enervat*) - Poate au greșit adresa?

Marfa (*același ton*) - Nuuu! Adresa exactă: Vasili Nikorovici, strada 31 August, nr. 92. Casă pe pământ.... E a noastră!

Larisa (*nedumerită*) - Cineva se ține de șotii! Dar cine?

Vasili (*după o pauză, duce mâna la frunte*) - Trebuie să fie studenții pe care i-am picat la Istoria Moldovei! Nu știau că Pacea de la Carlowitz s-a încheiat cu polonii! (*sic!*) (*către Marfa, scoțând din portofel niște bancnote mototolite*) Du-te și le dă 75 de lei și spune-le să plece. Aici nu este nici un cadavru!!! (*Marfa iese cu banii și revine după un minut; tăcere*)

Larisa (*conchide*) - Înseamnă că ne-am înțeles?! Imi dați fata!

Vasili (*conciliant*) - Să vină Piotr, să se cunoască...! Ei nici măcar nu s-au văzut! (*se aude soneria; Marfa leșină*)

Marfa (*cade pe canapea*) - Oi, matușki! (*Of, mămucă! - n.a.*) Cine mai sună? (*Larisa, spre ieșire, se ciocnește de Liudmila, încărcată de sacoșe*)

Larisa (*ieșind, către Liudmila*) - Viperă! Și aici te-ai năhodit? (*sic!*)

Scena nr. 2: Vasili, Marfa și Liudmila.

Liudmila (*nu-i acordă atenție Larisei și începe să scoată darurile din geți*) -Vot! (*iată! , -n.a.*) Bluzka pentru Marusea, o cravată elegantă pentru gaspadin profesor! Și un sarafan pentru Marfa Prohorovna... Încă trei sticle de șampanie. Moldovenească!

Marfa (*se trezește și se ridică*) - Șampanskoie?! Eto dlia minia! (*Șampanie?! Asta-i pentru mine! - n.a.*)

Vasili (*prietenos*) - Da, poftim! Luați loc, Liudmila Stepanovna! Gustați! Luați o vodkă! (*toarnă pentru cei trei, apoi ciocnesc*) În sănătatea Marusiei!

Liudmila (*șireată*) - În sănătatea mirilor! Da' ziare vouă nu v-am adus, că dumneavoastră citiți numai cărți. (*privește uimită biblioteca plină de dicționare, lexicoane, cărți scrise cu alfabet chirilic și, mai puține, scrise cu alfabet latin*) Așa un munte de cărți are să citească și Grișa. Când va fi la casa lui! Le-o dați lor biblioteca!??!

Vasili (*destupă o șampanie, care pocnește cu zgomot*) - Stați, stați, stimată Liudmila Stepanovna, că n-am murit încă! Dac-ar fi să se ducă după Grișa, (*sic!*) Marusea va primi un apartament în Centru, să fie cât mai aproape de Institut și de Bibliotecă. Dar dumneavoastră,...ce avere i-ați pregătit lui Grigorii Anatolievici?

Liudmila (*iși șterge o lacrimă în colțurile ochilor*) - Soțul meu, Anatolii, un bărbat cât un munte, foarte bun pentru Garda Imperială, ne-a lăsat chioșcul de ziare, - pe care l-au spart netrebnicii azi-noapte, dar au găsit puțini bani, că eu dau zilnic banii lui Grișa, să-i ducă la BANK. Are mașina Poliției la ordin! Este locotenent în Poliția Municipală!!

Marfa (*curioasă*) - Cum? Cine v-a grăbuit? (*tâlhărit -n.a.*) L-ați prins?

Lidmila (*mândră*) - Grișa al meu și toată Poliția sunt pe urmele lui. Neapărat îl vor prinde. Poate chiar în seara asta?! (*pauză*) Eu aș vrea să vă spun din inimă că Marusea

voastră (și mai aruncă o privire la mobilier și cărți) ne este pe gust și-i vom da pe viața întreagă casa cea nouă de la Schinoasa, din vale, acolo deasupra iazului, și toată grădina de acolo, cam vreo 3 deseatine! (peste trei ha. - n.a.)

Vasili (mulțumit) - Bune și acelea, bună și casa! Daaaa...? Grigorii Anatolievici e ...sănătos?

Liudmila (mândră) - Ca un tanc rusesc!!!

Marfa (curioasă, maternă) - Dar el singur nu bea!?! Sau, doamne ferește, s-o bată pe Marusea?!?

Liudmila (același ton) - Pe cât e de zdrahon, pe tot atâta-i de bun și blând! Leit taică-su, săracu! (își mai șterge o lacrimă) Daaa,... Vasili Nikorovici, cu OHRANA cum rămâne? N-am hotărât problema la kabak. (cârciumă - n. a.) Că a ieșit cu voină! (război -n.a.)

Vasili (îi face semne Marfei) - Eu zic să mergem să-l cunoaștem pe Grișa al matală!

Marfa (aprobatore) - Da, da, și eu vreau să-l văd pe ginerele...

Liudmila (bucuroasă) - Acuș am să-i dau un sunet! (sic!) (scoate telefonul mobil și formează numărul) (pauză) Mergem la restaurant. Taxiul pe noi ne așteaptă.

(Cei trei ies. La ușă se întâlnesc cu Măriuca. Aceasta îi privește mirată.)

Scena nr 3. : Măriuca singură în sufragerie. Scoate un curs de Lingvistică generală. Cu caietul studentesc sub braț, merge la casetofon și pune „Victoria Speranței”. Se aude primul cântec: „Valsul adolescenților”. Măriuca dansează în jurul mesei, cu caietul sub braț. Fredonează I.: ”Să știți că iubirea-i copacul ce crește în om. // Să știți că și ea înflorește, la fel ca un pom. // Când ești luminos ca o floare, atunci ești iubit, // Dar numai iubind fără margini ajungi fericit. //

Refren: ”Să cântăm, să dansăm, să visăm, // Hai să fim buni colegi de liceu, // Să iubim , să sperăm, să iertăm, // Să rămânem prieteni mereu .//

II. In viață se-ntâmplă adesea nevrând să greșești, // Dar nu poți trăda din greșeală atunci când iubești, // De aceea păstrați cu sfințenie focul aprins, // Destinul înseamnă speranță și dor neînvinș. //

Scena nr.4: Se aude soneria. Măriuca oprește muzica și iese în vestibul. Se întoarce însoțită de Vanea. Acesta este îmbrăcat civil și are în brațe un buchet enorm. La tâmpla stângă are un plasture nou.

Vanea (politicos) - Permiteți?

Măriuca (veselă) - Intră, intră, Vanea! Putem sta de vorbă în liniște, nu ca pe coridoarele Facultății. (Vanea îi oferă ceremonios buchetul și îi sărută mâna. Măriuca ia buchetul și îl pune în vază, pe comodă, apoi se așază la masă, vizavi de Vanea) Ia, Vanea, servește! Au fost musafirii pe la noi și au adus de toate. (pauză) Uite, bea și un pahar de Stroganoff. Știu că-ți place.

Vanea (bea un pahar plin și se șterge la gură cu dosul palmei) - Buuună! Cine au fost?

Măriuca (*tot veselă*) - Păăăi departe, în capătul străzii noastre, am văzut-o pe Larisa...Vatamanski, parcă o cheamă, iar aici, între uși, m-am ciocnit de vânzătoarea de la Chioșc. Cel din părculețul mic, dinainte de strada Tigheciului.

Vanea (*se face roșu la față, apoi alb, își duce mâna la frunte, se bâlbâie*) - Au...auuu...spus ce-ceva de mine?

Măriuca (*se sperie*) - Nu, nu! Ce să spună?! Dar ce-i cu tine, ți-e rău? Te doare capul? Văd că ești lovit la frunte, la tâmple.

Vanea (*își revine cu încetul*) - Nu,...nimic! (*duce mâna la tâmpla lovită*) - O amintire de ieri, de la birtul lui deadea Hâncu. L-am apărat pe Radu.(*pauză; Măriuca se frământă*)...Vorobiova a vrut să-i dea în cap cu halba de la bere.

Măriuca (*îngrijorată*) - Și Radu? E lovit? E la spital?

Vanea (*mai vesel*) - A, nu, nu are nimic! A sosit Grișa, feciorul Vorobiovei, și ne-a luat pe toți la Secție...Am dat declarație pentru „turburarea ordinii publice”. Cred că are să ne vină la fiecare câte un mandat de amendă.

Măriuca (*mai liniștită*) - Am vrut să merg la tine la Spital, când erai....(*caută cuvântul*) în transă. Am ajuns până la Odessa. Nu m-au primit. M-au întrebat dacă sunt soția ta. (*Vanea tace, cu capul plecat*) Te compătimesc...!(*se ridică și se duce la fereastră*) Mi-ești drag! (*Vanea se ridică și îi sărută mâinile*)...Dar nu pot iubi din milă! (*pauză; Vanea se retrage la locul său și așteaptă umil*) E cumplit!... Sunt sfâșiată!...

Vanea (*tulburat*) - Mă voi schimba! Ai să vezi... Voi fi mai bun ca Radu!

Măriuca (*se așază; hotărâtă*) - Tu nu ești ca Radu și el nu este ca tine! Mai sunt și părinții...

Vanea (*vrea să conchidă*) - Tu îl alegi pe Radu pentru că e român!

Măriuca (*se ridică și se plimbă gânditoare*) - Nu!...Va fi al meu pentru că este capabil de renunțare, de jertfă! Ca și tatăl său, ucis la Nistru! Tu nu știi?! Fiind prietenul tău, a renunțat la mine. De dragul prieteniei!

Vanea (*tulburat, sare în sus și se plimbă agitat. Măriuca se ferește.*) - Nu pot să cred asta! A făcut el așa ceva? Pentru mine? (*pauză*) Înseamnă că vei fi a mea!!!

Măriuca (*scurt*) - Nu! Tu vrei să ai totul, călcând peste orice. Este în firea neamului vostru!

Vanea (*mirat,se oprește*) - Nu?!? Dar tatăl tău mă vrea pe mine!!? Și mamașa, Marfa Prohorovna...

Măriuca (*zeflemistă*) - Nu mai știi câți ani am? Cât crezi tu că hotărăște tata? (*mândră*) Străbunicul meu, Andrei, a fost ofițer în armata țarului. Și a murit la Șendreni, pe Siret, apărând România în 1917. Cu sabia în mână, (*crescendo eroic*) în șarjă de cavalerie contra mitralierelor germane! (*transpusă*) Parcă îl văd...în fruntea escadronului, cu frâul în mâna stângă, cu sabia înălțată în dreapta, galopa spre moarte sigură! Nu-i păsa de răpăiala de gloanțe dușmane, care soseau în zbor, ca roiuri de albine înfuriate!

Vanea (*pare uimit*) - Nu am știut...povestea.

Măriuca (*vexată*) - Poveste?!? Tu știi să stai în turelă, ori ascuns dinapoia tancului și te păzești să nu cumva să tragă în tine vreun pârlit de pifan...

Vanea (*lezat*) - Eiii, nici chiar așa! Eu singur am ieșit cu tancheta să-ți fac o vizită în satul părinților tăi, dar am fost prins și întors... Și am făcut carceră.

Măriuca (*mai dârză*) - Ba chiar așa! Ai avut noroc. Te-ai născut mai târziu. Nu i-ai văzut în '92 pe urmașii eroului de la Șendreni, ieșind cu piepturile goale în fața blindatelor voastre!!

Vanea (*încearcă s-o domolească*) - Să nu facem politică! Eu te iubesc și vreau ca tu să fii a mea! Termin armata și...

Măriuca (*îl continuă, batjocoritoare*) - ...vinzi un camion și un tanc și-ți cumperi casă. Sau o rachetă? Că e mai scumpă!

Vanea (*schimbă vorba; mai speră*) - Dar dacă el a renunțat la tine, tu îl mai vrei? E un laș!

Măriuca (*aspră*) - Să nu-ndrăznești!! Acum ți-arăți adevărata față! Te-ai așeza și pe un mănunchi de baionete, numai să nu te înțepe!!

Vanea (*schimbă tonul*) - Mă duc la Academie. Voi fi ofițer superior. Voi ajunge polcovnic...(colonel -n.a.)

Măriuca (*ironică, râde*) - Pe limba voastră se spune: șade cazacul pe malul mării și așteaptă să fie ataman! Tu nu ți-ai terminat măcar liceul. Cel de 12 clase.

Vanea (*se entuziasmează*) - Pentru tine orice am să fac! Mă las de fumat, de băutură, deee...îmi cumpăr cărți. Tu încă (sic!) îmi dai din manualele tale.

Măriuca (*cu cruzimea specifică femeilor ce se simt adorate*) - Eu nu-ți dau nimic! Tu să te străduiești și să găsești totul!...Uite! (*și ia o carte din raftul bibliotecii*) Pentru început, citește „Război și pace”, pe urmă, îți voi da „Calvarul” celui alt Tolstoi, Alexei. Vei învăța multe!!! (*pauză*) Dar... de femei te lași? Ori la tine se potrivește versul lui Ronsard:” La toate eu pierd măsura // Femeia, zarul, băutura.”

Vanea (*supărat, dar hotărât*) - Mă jur că mă pun cu burta pe carte. De mâine, chiar. Imi umplu cemedanu' (*valiza - n.a.*) cu cărți și arunc zarurile și vodka!

Măriuca (*încheie; miloasă*) - Îți dau voie să-mi telefonezi și să-mi spui cu cine mă asameni: cu Natașa, ori cu Kitty?!?

Vanea (*curios*) - Sunt colegele tale?

Măriuca (*râde și îl conduce spre ieșire*) - Nu, războinicule...!(*se aude soneria; Măriuca merge să deschidă; Grișa dă năvală în cameră*)

Scena nr.5: Cei doi dinainte și Grișa Vorobiov, în uniformă de polițist.

Grișa (*dă cu ochii de Vanea și de plasturele acestuia de la tâmplă; bucuros*) - Iată că el și este! (sic!) Infraționistul! (sic!)

Măriuca (*furioasă*) - Cine ești dumneata și ce cauți într-o casă de oameni cumsecade?

Vanea (*speriat, dar cu tupeu, intervine în ajutorul Măriucăi*) - Așa și este! Ce cauți dumneata în casa profesorului Vasili Nikorovici? (*face un pas spre ușa dormitorului*)

Grișa (*arogant, către Vanea*) - Tocmai pe dumneata te căutam! Ești dublu infraționist!

Măriuca (*mirată*) - Vanea,- infractor???

Vanea (*se bâlbâie*) - Marusea, milaia, (*scumpo -n.a.*) milă îți cer! Să-ți explic...

Grișa (*brutal*) - Ai să explici anchetatorilor. Acum dumneata mergi cu mine la Secție sau te duc cu forța?

Măriuca (*încă mirată*) - Dar ce a făcut? Pentru ce să-l arestați? Aveți mandat?

Grișa (*explică; Vanea tace*) - A fugit de la Unitate, deja de trei zile. Unu! Și doi: a spart chioșcul de ziare pe care-l ducea (sic!) mama mea, Liudmila Vorobiova. A luat toți banii... (*uimire pe chipul Măriucăi, Vanea tace*) Avem mandat de la Procuratură.

Măriuca (*către Vanea*) - Ai făcut tu asta? (*Vanea tace*)...Acum înțeleg de unde aveai bani pentru flori!! (*pauză; către Grișa*) Domnule ofițer, am să acopăr eu paguba. Cât s-a luat? Să vorbesc eu cu Liudmila Pavlovna să ne împăcăm...!

Grișa (*hotărât*) - Stimată Maria Vasilievna, nu va fi nici o împăcare! Banditul trebuie capturat și dus la Procuratură. Pe el îl așteaptă și procurorii militari de la Tirasghina. El este un dezertir (sic!)...Ei vor rezolva întrebarea (sic!)(*Vanea încearcă să fugă spre ieșire,*

dar Grișa îi pune piedică și îl trânteste la podea. Are loc o luptă, căci Vanea e voinic, nu se lasă prins și-l mai și lovește pe Grișa într-o zonă sensibilă. Grișa îl imobilizează, punându-i genunchii pe spinare. Îi fixează cătușele și îl ridică.)

Grișa (*triumfător*) - Acum ai să mergi dumneata de nevoie, dacă n-ai vrut de bunăvoie!

Măriuca (*țipă; face o ultimă încercare*) - Lasă-l!... E logodnicul meu! Uite, ia ceasul meu, e din aur! Cadou de la tata de ziua mea...

Grișa (*îl ține pe Vanea lipit de perete și îl percheziționează, luându-i totul din buzunare; către Măriuca*) - Martorii toți au spus că atacatorul purta o cască de tanchist și avea ochelari de sudură...Dumneata, Maria Vasilievna, să nu apărați un razboinik, un tâlhar! Ați spus că v-a adus un buchet de flori. Noi știm de unde l-a cumpărat și cât a plătit pe ele.

Măriuca (*face o figură uimită, deznădăjduită*) - Poate că totuși nu a fost el ?? Poate a împrumutat banii?!? Mama dumneavoastră a fost aici la părinții mei și nu mi-a spus nimic!!!

Grișa (*nu ia în seamă cele spuse de Măriuca și îl scoate pe Vanea; din ușă, îi aruncă*) - Eu încă am să mă întorc, iar dumneata, Maria Vasilievna, ai să ieși după mine ca nevastă (sic!) Părinții v-au hotărât mie. (*iese*)

Scena nr. 6: *Măriuca singură. Apoi Radu.*

(*Măriuca plânge. Pune în funcțiune casetofonul. Ascultă melodia "Duminica iubirii"* "": "Să nu trădăm niciodată // Omul ce dăruie flori, // Să știi că viața ți-e dată // Ca să iubești până mori // Să nu uităm niciodată // Ne naștem ca să iubim, // Ni-e bucuria curată / /Din paradisul divin"...// Muzica încetează. Măriuca își șterge lacrimile. Monolog.)

Măriuca - „E trist să nu știi a trăi din iubire, // E trist să nu ai pentru cine cânta!” (*gânditoare*) Fiecare dintre noi iubește, în primul rând pentru a-l face fericit pe cel drag. (*pauză*) Unde e Radu? Am nevoie de Radu. Vanea s-a dus (*ironică*) pe o cale neîntoarsă. Ratații din întreaga lume își dau mâinile și se unesc împotriva iubirii. (*se aude soneria;*

Măriuca se duce și deschide. Un Comisionar a adus un papagal vorbitor, pus într-o colivie mică. Măriuca revine în sufragerie și citește scrisorica atașată de colivie.)

Măriuca (*citește*) - „Cu dragoste, domnului profesor Vasili Nikorovici, // Papagalul-i bun, e vorbitor, // El repetă, nu gândește, // Foarte bun de PROFESOR, // Niciodată nu greșește! Semnează:” Un grup de studenți de la Istoria Moldovei și a Moldovenilor”. Acesta-i pentru tata. Bună poantă!... Să vedem unde-l punem?

Papagalul (*răgușit*) - *Panglicaru'! Scamatoru' !Panglicaru'! Scamatoru!* (*își scutură penajul colorat și bate cu ciocul în zăvorul porțiței*)

Măriuca (*îl mângâie și-i spune duioasă*) - Dacă-ți mai rămâne vreo pană, când te-o auzi tătucu, eu îmi pun gâtul! (*se aude soneria; Măriuca lasă colivia cu papagalul înăuntru și se repede spre ușă; intră Radu; Măriuca îl îmbrățișează și îl sărută apăsător pe gură; îngrijorată*) Radule! Bine că ai venit! M-am temut pentru tine!

Radu (*o ține în brațe și o mângâie pe cap*) - Să te temi? De cine?

Măriuca (*aceeași grijă*) - Să nu te atace răii!! Să nu -ți „organizeze” vreo capcană!!

Radu (*mirat*) - Pe mine să mă atace? Păi bursa și cu pensia de la tata nu fac cât o gheată de fotbalist! (*începe să se îngrijoreze*) Cine să-mi ”organizeze”? Ce capcană? Ce știi și nu vrei să spui?

Măriuca (*tristă*) - L-au arestat pe Vanea. De aici, din casa mea!

Radu (*același ton*) - Pe prietenul meu, Vanea? Cine a -ndrăznit? Și pentru care faptă? De la Birt?

Măriuca (*se aprinde*) - Grișa! Rivalul tău. I-a pus cătușele chiar aici în casă! Zicea că e dezertor și că a spart chioșcul de ziare al maică-sii!

Radu (*tulburat*) - Că a fugit de la Unitate, mai cred, dar să prade un chioșc?!? Nenorocitul!!!

Măriuca (*tot aprinsă*) - Cine? Vanea? Dar el mi-a adus astăzi un buchet mare de flori!! Scumpe, o groază de bani a dat pe ele!

Radu (*gânditor*) - Din...solda lui de sergent... reangajat?!? Nu cred! Trebuie să fi împrumutat de la cineva!...

Măriuca (*mai vioaie*) - N-am vrut să cred...Se pare că e în stare de multe...(ridică privirea) pentru mine!

Radu (*ușor ironic ;cântă o melodie din muzica ușoară românească*) - „Pentru mine, pentru tine, // Pentru cine știe cine...?(redevine serios) Ai încercat să-l scoți?

Măriuca (*se însuflețește*) - Am zis cu tărie că acopăr eu paguba. Și să ne împăcăm...I-am oferit ceasul meu de aur. De la tata! Refuz total! (*glumește, pe o melodie studentească, după Meyerbeer*): Cine naiba a mai văzut? *Iupaidia, iupaida // Iepure trăgând la plug,? Iupaidia, da / /Porc jucând șotron în stradă // Polițaiul fără șpagă. // Iu, iu, iupaida, iupaidia n-o lăsa !(râde satisfăcută)*

Radu (*gânditor*) - Trebuie să aibă un interes... mare! Ascuns!

Măriuca (*direct*) - Cât de ascuns, când la plecare mi-a azvârlit un rusism: ”Eu încă am să mă întorc! Părinții mi te-au hotărât mie!” Ceva de genul acesta!

Radu (*se mișcă rapid prin cameră*) - Măriucă! E bâia! (*se așază, o ia lângă dansul și o mângâie*) Tu zici că Vorobiova a fost pe la voi? Dar Larisa Vatamanski?

Măriuca (*îl mângâie pe cap și-i recită*) - „, *Eu ție vreau să-ți fiu pe plac // Și n-am să joc // Și ce-i cu asta?*” Dac-au fost...

Radu (*hotărât , dar blând*) - Tu mi-ai fost hărăzită din Ceruri, de către Stele! Dar cu ăștia nu-i de șagă!

Măriuca (*începe să se îngrijoreze*) - ...nu știu. Am văzut-o pe Larisa pe strada noastră, dar n-am găsit-o aici. Iar tătucă mi l-a oferit pe tavă pe Piotr, fiul ei, student la Moscova. A zis că va termina și va veni aici să ocupe o funcție mare. Cu Vorobiova m-am ciocnit printre uși, tocmai pleca cu ai mei la restaurant, bar, așa ceva...

Radu (*același ton, dar se ridică și reia mișcarea prin cameră*) - Unul la Moscova, Piotr, leah rusificat!; (*îndoaie un deget*) doi,- aici și la Tirasghina, Vanea, rus și prieten cu mine; (*încă un deget îndoit*) trei,-Grișa, pe loc, rus adaptat,... mi se pare a fi cel mai primejdios.

Măriuca (*se ridică, se apropie și-i îndoiaie al patrulea deget*) - Radu, român neaoș, student și orfan de tată, capabil de abnegație, de jertfă.

Radu (*o sărută pe obraz și continuă plimbarea*) - Cum zicea nenea Nistreanu: ”am cam feștelit-o!”(*Feștelița - mică localitate în zona Volintiri - n.a.*) Trei contra unu! Să procedăm prin eliminare: Piotr?

Măriuca (*hotărâtă*) - I-am spus tătucăi că nu mă mărit cu o funcție.

Radu (*aceeași mișcare*) - Vanea?

Măriuca (*cu regret*) - Arestat. Cade!

Radu (*milos*) - Nu putem spune că nu l-am apărat! De dânsul, de alții...La Birt discutaseam cu el pe îndelete... Grișa Vorobiov?

Măriuca (*hotărâtă*) - În nici un caz. Este un bolovan fără inimă...

Radu (*conchide*) - Am rămas noi doiiii! Dar cine suntem noi? (*se așază amândoi și-și împletesc degetele*)

Măriuca (*se pisicește*) - Începe fata, că e mică. Și dulfoasă.

Radu (*concesiv*) - Fie precum spui! Și-mi place cuvântul! Vasili Nikorovici i-a spus unui coleg, referindu-se la mine: ”Dar cine este el? Un nimeni! Un tânăr neșlefuit!”

Măriuca (*sentențioasă*) - Omul este o totalitate de posibilități ascunse, care așteaptă să se manifeste. Dar... trebuie să avem o mare încredere în forțele noastre!

Radu (*același ton cu Măriuca*) - Cu cât scopurile noastre sunt mai înălțătoare, cu atât și forțele chemate să le dea viață vor fi mai viguroase...! Eu vreau să creez!...

Măriuca (*îmbufnată*) - Adică' telea nu mă iubești? Creația trece înaintea iubirii???

Radu (*o mângâie și o sărută pe obraz*) - Ba nu, dragoste! Dar n-am găsit încă momentul să ți le spun. Vreau să cred că sunt un bărbat adevărat: iubesc, scriu, creez.

Măriuca (*iarăși sentențioasă; pare mulțumită*) - Ca să fii om, adevărat om, trebuie să sădești un pom, să faci un copil, (*roșește și îl mângâie pe fruntea înnegurată*) să scrii o carte...!Și eu vreau să scriu! Și să-mi iau doctoratul . Pe bune!

Radu (*foarte serios, privește parcă spre viitorul nesigur*) - Dacă ne vom ține unul de altul, dacă vom fi mereu împreună (*o ține de umeri*), atunci vom avea și copii, și casă , și creație! (*Măriuca se cuibărește la pieptul lui, apoi se ridică și pune o casetă*”*Victoria Speranței*”. *Se aude cântecul*”*Mereu în doi*”, *cu primele două strofe și refrenul. Măriuca*

se reaşază în braţe la Radu şi se tupileşte la pieptul lui)” I. M-ai făcut să ştiu ce-i dragostea , // M-ai convins că-s jumătatea ta, // Când te văd îmi cântă inima: // Eşti al meu şi sunt a ta.// II. Când nu eşti cu mine şi mi-e greu, // Tu eşti lacrima din ochiul meu, // Eu sunt aripa din visul tău, // Vreau să mă iubeşti mereu...Refren:”Doamne, ce bine-i să fim iar în doi, // Cerul dansează-mpreună cu noi, // Şoaptele tale sunt stropi de fiori, // Buzele mele-s petale de flori...Doamne, ce bine-i să fim iar în doi!

Măriuca (*se trezeşte din visare*) - Dar Istoria? Istoria poate fi creată?

Radu (*sentenţios*) - Istoria nu se naşte de la sine; Prezentul preia ştafeta de la înaintaşi şi o transmite Viitorului. Faptele noastre sunt continuarea năzuinţelor pe care le-au hrănit strămoşii.

Măriuca (*îl priveşte drept în ochi*) - Astăzi am înţeles eu ce fel de străbuni are Vanea. Sau Grişa. (*tresare*) Radule! Simt aşaaaa... ca un gol în stomac,... parcă-mi taie cineva venele de la mâna stângă! Am o presimţire... cineva ne vrea răul! (*pauză*) Inima îmi spune că aştia pun ceva la cale!

Radu (*reîncepe plimbarea, agitat*) - „Eu încă am să mă întorc! Părinţii v-au hotărât mie!” - parcă aşa zicea meliţoiul?!

Măriuca (*palidizează*) - Da, aşa, Radule! Trebuie să fugim! Mergem la Volintiri, la fratele bunicului. Ne primeşte sigur!

Radu (*se opreşte*) - Ne găsec şi acolo! Şi mă mai învinuieşte taica Vasili de răpire şi sechestrare de persoană... Să găsim altceva!...

Măriuca (*se hotărăşte*) - Trecem graniţa în Bugeac. Mai am un unchiaş bătrân, acolo, Macarie. Are mulţi feciori şi o droaie de nepoţi. Şi ei mă iubesc! Te vor îndrăgi şi pe tine...

Radu (*se concentrează*) - Ai spus graniţă? Am altă idee: dă-mi paşaportul şi buletinul şi actele de studii! (*Măriuca iese din cameră şi revine cu un portmoneu mare, din piele neagră*)

Măriuca (*sigură*) - Ai aici totul!

Radu (*verifică minuţios*) - Lipseşte certificatul de naştere.

Măriuca (*îşi dă cu palma peste frunte*) - Ştiu unde este! (*îşi ia gentuţa*) L-am ascuns la colega mea, Georgeta Vornicu. (*de la uşă*) Să mă aştepţi! Rămâi aici ! (*iese grăbită*)

Radu (*curajos*) - Da, sigur! Mâine plecăm! (*Măriuca iese, Radu rămâne singur. Monolog scurt*) Extremităţii! Înclinarea spre plăcere şi dispreţul faţă de confort; dezordinea şi beţia;

setea de glorie şi lăncezeala; elanul sufletesc şi decăderea morală; trecerea nestingherită de la bucurie la furie...(Pe ultimele sale cuvinte, intră Vasili şi Marfa)

Scena nr. 7: *Vasili, Marfa şi Radu. Vasili aude ultimele cuvinte ale lui Radu. Marfa se aşază gospodăreşte, cu mâinile în poală)*

Vasili (*zeflemist, se cunoaşte că e bine afumat*) - Uite-l pe studentul cerşetor! Pe românul rusofob. Am auzit de tine pe la Facultate...Eşti un visător, un terchea-berchea!

Radu (*nu-l ia în seamă și îi replică liniștit*) - Deși suntem atât de diferiți de vecinii noștri răsăriteni, e inutil și fals să spunem că ne lipsesc vanitatea, frica, egoismul, cupiditatea. Doar că unii dintre noi posedă aceste antivalențe în exces.

Vasili (*iși toarnă un pahar de votcă, pe care-l bea rusește, fără să-i pese de starea în care se află*) - Dumneata îi fi fiind perfecțiunea întruchipată?!?

Radu (*sigur pe sine și demn*) - Eu nu-mi închipui că sunt altfel decât sunt (*declamativ*) Eu sunt acel ce sunt! - a zis Iahve-Savaoth.

Vasili (*cu dispreț*) - **Un coate-goale , asta ești! Un mațe-fripte! Uuuun... scârța-scârța pe hârtie!** (*pauză*) De ce îl urăști pe rus și pe ucrainian? De ce ești un regățean sadea? Doar te-ai născut în dulcea și pașnica Moldovă a noastră?!

Radu (*mai dur*) - Nu vreau niciodată să-l tratez pe un om, decât așa cum este el, cum se poartă. Nu voi avea rețineri față de viitorul meu tată-socru. (*îl privește drept în ochi*) Dar nu voi ezita să-l "trosnesc" atunci când spune blazonii despre noi și despre limba noastră.

Vasili (*schimbă vorba*) - Am auzit că scrii cărți, faci studii extinse, te bagi în știință! Așa de tânăr și necopt!!!

Radu (*calm, explică*) - Știința se diferențiază de artă prin caracterul său unipersonal, obiectiv. (*pauză*) S-ar zice că eu explic realitatea istorică, dar nu cuprind aproape nimic din lumea mea interioară. Însă, pentru mine, acest aproape nimic înseamnă pasiune și dragoste de adevăr.

Vasili (*bea o cafea tare și se prinde în jocul lui Radu*) - Dacă ești pasionat, scrii cu năduf, nu mai poți fi obiectiv, rece, să tai cu bisturiul!

Radu (*păstrează tonul*) - Pasiunea pentru istoria poporului meu și dragostea de adevăr...

Vasili (*cu un rânjat sardonice, îl întrerupe*) - Adevărul vostru, al românilor, venetici pe aceste meleaguri!

Radu (*continuă netulburat*) - ... nu mă împiedică să-i văd pe ruși așa cum au fost ei, de la 1711 încoace. (*pauză*) Și să-i privesc pe daco-romani și pe români cu păcatele lor: toleranța extremă, compromisurile, vinul cel de viață lungă, încă de la Deceneu, marele preot.

Vasili (*profesoral , dar disprețul răzbate*) - Istoria s-a scris deja! Nu mai ai ce căuta răspunsuri la întrebări pe care unii și le-au pus demult!! Și le-au rezolvat!

Radu (*același ton*) - În felul lor! Eu am alte întrebări și caut alte răspunsuri. Voi fi și original, în măsura în care mă voi îndepărta de ceea ce este comun și cunoscut majorității. Există un oponent în mine și o mulțime de adversari în afara mea!

Vasili (*se preface curios*) - Asta să-nsamnă că eu sunt dușmanul tău?!?

Radu (*același ton sigur*) - Adversarul nu este neapărat dușmanul! Putem discuta logic și nu sentimental. Pe bază de argumente!

Vasili (*cu forța generației colectiviste*) - Se vor ridica toți savanții împotriva ta! (*pauză*) Tu... un nimeni!

Radu (*aceeași siguranță*) - Sunt convins că toți semidoctii de la Bălteni sau din Capitală, se vor ridica împotriva mea. Mă aștept la lupte crâncene...

Vasili (*disprețuitor*) - Uite că s-a născut un nou Mafalda! Tu vrei să negi tomuri întregi de Istorie și să azvârli la găleata de musor (sic!) pe toți savanții de renume. Nu vei reuși!

Radu (*bătăios*) - Mă voi lupta cu Engel, Roessler, Roller și alți istorici-politicieni. Îi voi cita cu mare plăcere pe autorii ruși care au spus adevărul despre Basarabia, despre români: Casso, Crușevan. Am să dau de pământ cu amărății de Senic, Mazilu, Pușcașu, Moțpan, Ojog și compania.

Vasili (*conchide*) - Deci tu faci parte din studențimea română care ne invadează ideologic, (sic) niște farisei vânduți aurului occidental. (*mai potolit*) Dar, nu zăbavă, (sic!) încă mai vrei să te logodești cu fata mea? (*pauză*) Încă nu ai trimis pețitorii cu daruri, în stărostie. N-ai organizat (sic!) logodna!

Radu (*foarte serios*) - Logodna e un moft! Noi suntem dăruiți unul altuia, suntem legați pe vecie!

Vasili (*furios*) - Să-nsamnă că ai siluit-o?! Un fanatic român îmi violează fata și mai stă de vorbă cu mine?! Mă voi adresa Poliției. (*se îndreaptă spre telefonul de pe măsuta din colț*) Nu mai ai ce să cauți mai mult în casa mea! Și depărtează-te (sic!) din viața Marusiei! (*formează numărul; așteaptă*) Alo? Poliția Buțucani? Am de făcut un donos. (sic!)...Da! Un violator la mine în casă... Da, strada 31 August, nr 92. Profesorul Vasili Nikorovici. Da! veniți! Spasibo balșoe! (*Mulțumesc mult - n.a.*)

Radu (*nu-și pierde cumpătul*) - O veți supune pe Măriuca unei rușini și unor chinuri de neiertat. N-o să vă ierte niciodată! (*pauză*) Ar fi mai bine s-o credeți pe cuvânt - este virgină! (*pauză*) Oricum, eu am s-o previn.

Vasili (*îiaruncă brutal*) - Tu vei fi prins și încătușat, înainte de a o întâlni pe fiica mea! Am relații...(Marfa Prohorovna a tăcut și s-a foit pe scaun, încercând să spună ceva)

Scena nr. 8: *Intră Măriuca, senină, destinsă, zâmbitoare.*

Măriuca (*veselă*) - Ce-i cu mutrele astea de înmormântare! Doar nu-i priveghi! N-a murit nimeni!! (*pauză*) Tătucă, hai să bem o votcă, de aia tare, rusească! Am auzit că m-ați vândut! (*Vasili și Marfa se pleoștesc, Radu o privește întrebător, vrea să-i prindă privirea; către Radu*) Colega mea, Georgeta, ți-a trimis un plic cu bibliografia la popoarele turanice. (*îi dă plicul, Radu îl ia și-l ascunde la piept*)

Radu (*conciliant*) - Eu plec și las cale liberă rivalilor mei.

Marfa (*miloasă*) - Da' stați cu noi la masă, tinere domn! Măcar să serviți ujanul! (sic!)

Vasili (*se face a uita discuția și telefonul*) - Chiar la timp cu poftirea! (*aferat*) Să bem un păhărel cu un viitor mare istoric!

Măriuca (*blândă, șireată*) - Șezi, Radule! Acum, când toate sunt rezolvate, să bem la **despărțire!** (*ciocnesc paharele; Radu bea tacticos; Vasili și Marfa dau pe gât, Măriuca abia se atinge de pahar*)

Vasili (*ca un tată*) - Da' luați, serviți! Larisa și Liudmila au adus de toate. (*către Radu*) Și, pentru cine ziceai că scrii, domnule Herodot? (*Papagalul s-a zbătut și a reușit să dea jos năframa de pe colivie, răgușit: - Panglicaru! Scamatoru! Panglicaru! Măriuca se duce și îl acoperă*)

Măriuca (*zâmbeste și explică*) - L-au adus niște studenți. Cadou pentru tătucă! (*îi face semn lui Radu să vorbească*)

Radu (*gustă ceva, se șterge tacticos pe gură și începe*) - Eu scriu pentru acei oameni tăcuți, acei precursori și contemporani ai noștri, care duc pe umerii lor, din generație în generație, întregul tezaur al culturii și civilizației românești. (*Vasili se strâmbă de parcă l-ar durea dinții*) Și simt că am talent, ca să rezolv altfel problemele puse de Istorie.

Măriuca (*îl ajută*) - Scânteia rezolvării pline de talent nu vine din neant, ea izbucnește din dragostea fără limite pentru om, pentru viață, pentru a împlini năzuințele neamului din care te-ai născut. În acest sens, tătucă, (*și-l privește sfidătoare*) ne-ai vândut pe toți: și pe vii și pe morți. (*Vasili face un gest de protest*) (*pauză*) Pe mine, mai ales! (*pauză stânjenitoare; Radu intervine salvator*)

Radu (*savant*) - Istoria lucrează pentru mine și eu mă încadrez în ea. Dacă am prins firul ei, dacă i-am simțit mișcarea, atunci lucrarea mea nu va fi fără rost!

Vasili (*amețit, dar se ține de ironii*) - Ce lucrare măreață scrii, ca să știm și noi că am stat alături de un savant...am băut cu el o vodcă? (*își toarnă un pahar și-l dă de dușcă*)

Radu (*același ton*) - Lucrarea mea durează o viață. Și nu știu dacă îmi ajunge viața ca să o termin...!

Vasili (*aceeași ironie*) - Totuși, ca să nu murim proști, căci rusul zice că e departe cățelul de iepure, când mergi cu el la vânătoare...Spune-ne care e planul tău, organizația (sic!) lucrării tale?

Radu (*netulburat și conștient de propria valoare*) - Scriu Istoria Neamului Românesc, în paralel și simultan cu istoria triburilor, neamurilor și popoarelor cu care a trăit în bună pace, ori pe care le-a apărat, ori cu care s-a luptat. De la Atlantic și până la Pacific. De la Baltica și până la Mediterana.

Vasili (*se preface curios*) - Vei începe, desigur, cu sciții și cu slavii!

Radu (*explică politicos, dar ferm*) - NU! Pornesc de la greci și traci, de la atlanți și italici.

Vasili (*bășcălios, deși i se împleticește limba*) - Atlanții?? Au fost ei oare un popor? Au lăsat în urmă vreo civilizație?

Radu (*categoric*) - Discuția devine oțioasă. Eu vă recomand: Erich van Daeniken și Victor Kernbach. Și pe alții. De aici și de la București.

Măriuca (*în sprijinul lui Radu*) - Eu cred că au fost pe acest Pământ lumi dispărute. În Sahara cu zece mii de ani în urmă, ori în Marea Neagră și în Carpați. Plăcuțele de la Tărtăria, ca și ultima descoperire paleoantropologică din Țară...

Vasili (*brutal, dar mieros*) - Tu, fătuca tatii, ocupă-ți locul și nu te băga unde nu-ți fierbe tuciul cu sarmale! Ai să treci la alt stăpân și acela îți va arăta locul!

Măriuca (*lezată, dar nu se sperie*) - Dumneata, tată, susții că slavii sunt urmașii sciților în Nordul Mării Negre, în Dobrogea și mai știi matala unde...Iar, cu stăpânul, să afli un singur lucru: viața mea are sens doar cu iubirea lui!

Marfa (*vine de la bucătărie, cu fundul mare de lemn, pe care aburește mămăliga*)- Păjaluista! Mai ședeți la masă! Acuș vă aduc borșul moldovinesc.

Radu (*se ridică, se scuză și pornește spre ușă*) - Eu mă grăbesc la treburi. Mai am câteva drumuri de taină. (*către Vasili*) Ave, Caesare! Murituri te salutant! (*Măriuca îl conduce la ușă și îl sărută apăsător pe obraji*)

Măriuca (*senină*) - Dumnezeu să ne ajute, Radule! (*îi face semnul crucii pe frunte și pe piept; Radu iese*)

Vasili (*bine afumat*) - Nu înțințe-țe-leg. Avem murături la masă ori numai chipărușcă la borș?

Măriuca (*zâmbitoare, liniștită*) – Nu, tătucă! Asta este replica polițaiului Pristanda, dintr-o „Scrisoare pierdută”,- știi matale,- la salutul Împăratului roman, aflat la cirul cu gladiatori: ”O voi, murituri! – Curat murături, coane Cezare! (*Vasili râde fără să înțeleagă; Măriuca merge spre dormitor*) Eu mă duc la mine. Mai am de tocit cartea lui Frâncu. (*iese*)

Scena nr. 9: Vasili și Marfa, în sufragerie.

Vasili (*în timp ce Marfa taie mămăliga cu ața, în porții egale; pare că s-a mai trezit*) - Să -ți spun un vis de azi-noapte:(*Marfa se așază și ascultă atentă; Vasili, de parcă ar fi în transă, recită*) - „Se vede că-nnorase și nimeni nu simțise, // - eram cu Marusea noastră la pădurea de lângă delnița nouă, - „Căci ploaia nu-ncepuse, dar trăsnetul izbise // Un nuc bătrân din preajmă. Și câinele lătra”, - de parcă era Scaraoschi -...

Marfa (*speriată*) - Vai de mine și de mine, măi bărbate măi, să nu-l pomenești pe Necuratul! (*își face repede trei cruci*) C-aista-i în stare să vină la noi!

Vasili(*continuă povestirea, cu glas tremurat*) - „Mie-mi păru, deodată, Marusea speriată // Că strigă și la dânsa se dă un lup turbat; // Am apucat, în zăpăcire, săcurea răzămată // De căpătâiul nostru și am izbit pe biata fată, // Care dormea în pace...((După Gr. Alexandrescu -, „Ucigașul fără voie”))

Marfa (*și mai speriată*) - Doamne ferește și iartă, măi bărbate măi! Eto beda! (*Asta-i nenorocire - n.a.*) Să te duci de-ndată la Biserică, să aprinzi 12 lumânări pentru vii și 9 pentru morți. Și să rogi pe părintele Visarion să-ți citească din Evanghelie.

Se aude un ciocănit ușor la fereastră: Marfa leșină pe canapea. Vasili se duce la fereastră și deschide. Un porumbel alb are un bilețel prins de inelul de la picior. Vasile îl ademenește, îl prinde și îl aduce cu grijă în sufragerie, după ce a închis fereastra.

Vasili (*parcă s-a trezit*) - Un hulub alb! Acela din Biblie. Ne aduce o ramură de măslini...sau de spini...

Marfa (*se trezește cu greu și vine să mângâie porumbelul*) - Bedniaga! (*Sărmanul -n.a.*) Al cui o fi? S-o fi rătăcit la noi!!

Vasili (*desface bilețelul și-l citește cu glas tare*) - „Pace, pace // Între două dobitoace, // Dobitocul cel mai mare // Ești chiar tu! ” (*se enervează, mototolește hârtiuța și o aruncă pe masă*) Nefericiții! Ce au cu mine? (*Măriuca revine din camera sa*)

Măriuca (*bucuroasă*) - Un porumbel alb?!? Asta înseamnă veste bună! (*Vasili se duce pe verandă și lasă porumbelul liber. Revine în sufragerie*)

Vasili (*foarte supăra*) - Haideți să terminăm cina și să mergem la culcare. Am avut o zi grea! (*se așază toți trei; Vasili și Marfa înfulecă borșul cu mămăligă. Măriuca ia doar niște tartine*)

Măriuca (*cu o tartină în mână*) - Și, cum vă spuneam, dragii mei, la orice hotărâre, inima este adevărata pârghie a tot ce e măreț și sfânt! Nu ai inimă, ești un tiran!... Sau un papugiu!...O legumă sau un dictator!

*Scena se încheie pe cuvintele Măriucăi.
Sfârșitul Tabloului al –III-lea*

T A B L O U L A L - I V - L E A

A treia zi, la birtul lui Hâncu. Ceasul din perete arată orele 12.00.

Scena nr. 1: Radu și Hâncu. Radu, singur la masă, bea un pahar de vin. Hâncu îl vede trist și se apropie.

Hâncu (*consolator*) - Nu te mâhni! Nu te îngrijora, băiatule! Orice zi este o nouă zi! (*pauză*) Ai să vezi: Dumnezeu e bun și drept, le rezolvă pe toate. (*Radu se uită mereu la ceas și pândește ușa de la intrare*) - Pe cine aștepti?

Radu (*neliniștit*) - E deja 12 fix. Trebuie să vină!

Hâncu (*părintește*) - Dacă e prieten adevărat, vine el. Cine?

Radu (*încurajat*) - Itzicovici, negustorul și filozoful nostru de cabaret. Dânsul știe și toaca din cer. (*pauză*) Și rezolvă ce n-ai fi crezut că se poate rezolva. Cu bani, desigur!

Scena nr.2 ; Radu, Hâncu și Itzicovici. Acesta intră, se duce direct la Radu și-i înmânează un plic gros. Radu îl ia și-l ascunde în sân.

Itzicovici (*limpede*) - Ai în plic tot ce-ți trebuie și actualizat. E bine să plecați azi la cinci. (*pauză; filozofic*) -Zice Cartea: ” Cel ce caută Binele dobândește bunăvoință, iar cel ce umblă după el va da peste el. ” (*Pilde. 11. 27.*)

Radu (*bucuros, luminat*) - Mulțumesc, nenea Itzicovici! (*se ridică și vrea să-l îmbrățișeze*) Ne-ai salvat pe amândoi. Ești binefăcătorul nostru !

Itzicovici (*blajin*) - Zice Cartea: ” Calea dreptilor e ca zarea dimineții, ce se mărește mereu, până se face ziua mare.”(*Pilde.4.18.*) (*se duce la masa rezervată*) - Nea Hâncu, adă o mastică din aia verde, românească!

Hâncu (*merge la bar și-l servește pe Itzicovici*) - A veniiit băiatu’!

Radu (*cu bucurie copilărească*) - Aș vrea să plec, dar,... mai pune matale, nea Hâncu, caseta aceea de la „Prometeu”! Vezi dacă are cântecul ”*Mereu în doi*”!

Hâncu (*se duce în spatele barului și pune în funcțiune calculatorul*) - Are nenea Eftimie sculă nouă, luată în rate și cu zero avans. Îți pun melodia pe care o vrei și de unde o vrei.

(se aude cântecul "Mereu în doi", de la strofa a III-a, după refren): "Când vei fi țărână, eu voi fi // Iarba ce te va acoperi..." Radu lăcrimează și-și șterge ochii rușinat.

Hâncu (părintește) - Lasă, Răducule, nu te ascunde! Dacă ești sentimental, înseamnă că nu ți-e sufletul împietrit. (cântecul continuă: "Mugurii din noi se vor trezi , // Lutul când ne va uni...// Sufletul rămâne veșnic viu, // Ne vom naște înc-odată știu, // Și din nou cu tine-aș vrea să fiu // Să nu spui că-i prea târziu // Refren: "Doamne, ce bine-i să fim iar în doi, // Cerul dansează-mpreună cu noi, // Șoaptele tale sunt stropi de fiori, // Buzele mele-s petale de flori". Pe finalul refrenului, intră Larisa, furtunoasă)

Scena nr. 3: Radu, Hâncu, Itzicovici și Larisa.

Larisa (intră ca o furtună, fluturând ziarele și ocupând-și grăbită locul la masă) - Timpul și Fluxul pe prima pagină! "Ediție specială! Fiică de profesor universitar răpită azi de dimineață!... Reporterii noștri relatează de la fața locului!... Se pare că răpitorul este ofițer în Poliția Municipală!... (tare, cu năduf) - Vipera! A pus Poliția în serviciu propriu!

Radu (sare) - Măriuca! (se așază și-și pune capul în palme) Știu cine a făcut-o! Grișa, locotenentul. Băiatul Vorobiovei!...

Hâncu (nervos, oprește muzica) - Banditul! Să răpească o studentă în plină zi?!?...Cred că fata mergea la Facultate.

Radu (palid) - Da, avea examen la Lingvistică .

Scena nr. 4: Intră Pruteanu și Nistreanu. Iși ocupă locurile la masă. Îi privesc cu atenție pe ceilalți.

Pruteanu (a la personajele lui Caragiale) - La douăzeci trecute fix, (își confruntă ceasul din buzunar cu cel de pe perete și dă din umeri) am, n-am foame la burdihan, sunt prezent la birtul lui Nea Eftimie. (liniște totală, nimeni nici măcar nu zâmbește)

Nistreanu (exagerat, moldovenește) - Da' și-i bre?!? S-o-ntors Prutul de la vărsari? Ori poți s-o fi întorlocat cu Nistrul și să duc drept în Mare?!? (liniște totală)

Hâncu (rupe tăcerea) - Măriuca, logodnica lui Radu,...(Pruteanu și Nistreanu: Aha!) fata lui Vasili Nikorovici...

Pruteanu și Nistreanu (scurt) - Aha, Prifisorul!!!

Hâncu (continuă) -... a fost răpită azi dimineață, din plină stradă!

Pruteanu (i-a pierit cheful de glume și o ia sfătos) - Să stăm strâmb și să judecăm drept: unde au ascuns-o?

Itzicovici (filozofic) - Ecclesiastul zice: "Dumnezeu a făcut pe om drept, iar oamenii născocesc multe viclesuguri." (Eccl.7.29)(pauză) Eu știu cum gândește Polițaiul, deci vă găsesc fata. Oamenii mei pipăie tot ce mișcă în Capitală.

Radu (se umple de speranță) - Ne suni pe mobile! Eu am..

Hâncu (bucuros) - Și eu! (se duc la masa lui Itzicovici și îi dau numerele)

Scena nr. 5: *Intră Ovidius Drăgănescu. Ceilalți discută aprins . Larisa este și ea bulversată și încearcă să-i unească. Se sfătuiesc cum s-o salveze pe Măriuca.*

Ovidius (*tare, ca la catedră*) - Da' ce vă zumzăiți ca un stup de albine în care s-a strecurat bondarul?!?!

Radu (*tristețea îi revine*) - Măriuca!

Ovidius (*glumeț*) - A fugit cu un artist?

Hâncu (*îi servește pe toți cu sticle de suc și le dă și câte o sacoșă plină*) - Din partea casei!...Nu e genul! A fost răpită de Grișa, polițaiul care ne-a amendat ieri seară pentru scandal în public!

Toți ceilalți (*în cor*) - Și pe noi!!!

Ovidius (*hotărât*) - Eu merg la Primar și la Presă. Nu putem lăsa fata în labela Polițistului!

Hâncu (*același ton cu Ovidius*) - Eu închid și mergem la chioșcul Vorobiovei. Cu toții !
Îl blocăm și o scoatem de acolo pe mama BONDARULUI. (*pauză*) Așa au făcut și colegii lui nepotu-meu de vară, în '63, la Iași, când a fost sechestrată o colegă de a lor de la filologie. Toți căminiștii din două blocuri, indiferent de facultate, au ieșit în fugă, sărind pe geamuri, au înconjurat casa pe patru rânduri și s-au așezat turcește. Casa melițoiului din Târgușor, că fi-su era răpitorul....

Ovidius (*cu ton de comandă, ca la catedră*) - La orele 15.zero/zero-, la Chioșc! Tu, Radule, adună studenții! Să umplem Bulevardul! Să le arătăm noi cine sunt urmașii plăieșilor lui Ștefan cel Mare și Sfânt!

Hâncu (*practic*) - Avem nevoie de pancarte. Cine le scrie? Eu dau banii de materiale.

Larisa (*suferită*) - Le scriu eu, cu elevii mari și cu colegele de la Școală. Când or să audă de biata fată!!!...

Radu (*completează*) - Mai aducem și noi de la Facultate. Avem rezerve de la mitinguri!

Ovidius (*întinerit*) - Să ne luptăm în parte cu Poliția, cu Guvernul! Dreptatea e de partea noastră!

Itzicovici (*cu accentul specific*) - Eu nu lupt cu Guvernul!... Eu aflu unde e fata și vă sun. Scot în stradă toți tejețarii. Ne întâlnim la Gară! (*își privește ceasul de buzunar*)... peste trei ceasuri-jumătate. Ne va rămâne timp pentru flori și pupături. Apoi... trenul pleacă!

Pruteanu (*hotărât, ca orice gospodar*) - Să ocupăm Gara Centrală! Să ne suim în Trenul Libertății?!?!

Nisteanu (*rezon cu amicul său*) - Ce-or să ne facă?!?! Or să ne ia traista cu ovăz de la gura mârțogelor?!

Ovidius (*entuziasmat*) - Și eu plec acasă cu trenul de cinci fix!...Să aduceți flori și să cântăm acolo - „Ștefan, Ștefan, Domn cel Mare!”

Toți pleacă grăbiți. Hâncu trage obloanele, scoate bani din casă și iese împreună cu Larisa.

Hâncu (*scurt*) - Pânză sau carton? (*Ies și ei.*)

C O R T I N A

TABLOUL AL – V – LEA

GARA CENTRALĂ. A treia zi, orele 16.30.

Scena nr. 1: *Peronul unu. Mulțime de studenți și elevi cu pancarte, flori și steaguri tricolore. Toți fredonează: "Ștefan, Ștefan, Domn cel mare" Apoi, de la un casetofon dat la maximum, se aude cântecul „Îndemn la Unire”, de pe caseta „Victoria Speranței”: Nu, nu mai suportăm // Jugul ce ni-l pun // Cei străini de neam, // Hai, să ne ridicăm // Și să-nfăptuim Unirea!”//*

In mijlocul grupului de prieteni se află Radu și Măriuca. Își iau rămas bun de la Hâncu, Pruteanu, Nistreanu, Itzicovici, colegi și colege. În difuzoare se aude vocea impiegatei: "Trenul Expres - Prietenia", cu plecare la orele 17.00, se află garat la linia una, peronul unu. Călătorii sunt rugați să-și ocupe locurile conform rezervării. Persoanele care i-au condus pe călători la Gară sunt rugate să coboare din vagoane. Vă dorim: CĂLĂTORIE PLĂCUTĂ!

Larisa o consolează pe Marfa Prohorovna, care plânge cu suspine. Vasili se zbate furios, dar este blocat de un grup de studenți. Pe umerii unuia dintre ei stă liniștit un papagal, copie identică a celui trimis la Vasili Nikorovici, prin curier. Papagalul țipă răgușit: "Panglicaru', Scamatoru', Panglicaru'! Ovidius a urcat deja în tren și le face semne de salut celor din grupul lui Hâncu. Radu și Măriuca urcă în vagon, având câte o geantă de voiaj pe umăr. O echipă de studenți, toți tineri, frumoși, gălăgioși, îi însoțește. Trenul se pune încet în mișcare. De la fereastră, Radu și Măriuca, cu lacrimi în ochi, flutură buchete de flori și batiste.

Radu (*strigă*) - Să nu vă lăsați! Să veniți și voi! Cu tot cu Basarabia!

Itzicovici (*răgușit de atâta strigat*) - Să ne scriți! ... Și să vă iubiți, porumbeilor!

Pruteanu (*în stilul obișnuit, dar răcnește, cu lacrimi în ochi*) – Ori să se revizuiască, hotarele, primesc! Da , atunci să nu se schimbe nimic! Ori să nu se revizuiască Ribbentropu', primesc! Da , atunci să se schimbe pe ici, pe acolo, în punctele esențiale!:::

Nistreanu (*îl trage de mânecă*) – Onisifore! Onisifore! Șazi blând! Te aud SÎSÎ,-iții și nu mai bei tu Busuioacă de Huși, cât îi hăul și pâraul!...

Final muzical „PLANETA LIMBII”, de pe caseta „Victoria Speranței”.

CORTINA

(11 octombrie 2003-6.iulie 2004)

N.B. : Autorul mulțumește scriitorului **Aurelian Silvestru**, pentru îngăduința de a folosi elemente din cărțile sale: **NOI ȘI BIOGRAFIA OMENIRII**, - Chișinău 1998; **ISPITA**

NEMURIRII, -Chișinău 2000; precum și pentru cântecele din culegerea - „VICTORIA | SPERANȚEI”. Chișinău 2003.

PANGLICARUL DIN STATIV

SUCCESIUNE SPATIALĂ ȘI TEMPORALĂ

ACTUL I

TABLOUL I

În prima zi, după amiază. Acasă la Vasili Nikorovici, în sufragerie.

Scena nr. 1: Vasili Nikorovici. Cărțile. Stativul cu panglici. Discursul.

Scena nr. 2: Vasili și Măriuca. Propuneri de măritiș.

Scena nr.3: Vasili, Măriuca și Marfa. Poștașul aduce o scrisoare.

Scena nr.4: Vasili și Măriuca. Jobenul cu bilețele și bastonașul.

Scena nr. 5: Marfa singură. Scrisoarea de amor.

TABLOUL AL-II-LEA

A doua zi la prânz. Birtul lui Eftimie Hâncu.

Scena nr. 1: Vanea și Hâncu. Tristețile lui Vanea.

Scena nr.2: Vanea, Hâncu și Radu. Bătaia. Destinul lui Vanea.

Scena nr.3: Vanea, Hâncu și Radu; Pruteanu și Nistreanu; Itzicovici, Drăgănescu și Vasili Nikorovici. Discuții despre limba și istoria poporului român.

Scena nr.4: Aceiași la care se adaugă Larisa și Vorobiova. Discursuri.

Scena nr.5: Asociația lui Vasili. Propuneri matrimoniale. Bătaie colectivă. Grișa.

ACTUL AL-II-LEA

TABLOUL AL-III-LEA

A doua zi, spre seară. Acasă la Vasili Nikorovici, în sufragerie.

Scena nr.1: Vasili, Marfa și Larisa. Negocieri.

Scena nr. 2: Vasili, Marfa și Liudmila. Alte negocieri.

Scena nr. 3: Măriuca singură. Muzică.

Scena nr. 4: Măriuca și Vanea. Buchetul de flori. Destinul lui Vanea.

Scena nr.5: Măriuca, Vanea și Grișa. Arestarea.

Scena nr.6: Măriuca, Papagalul și Radu. Scene lirice. Pregătirea.

Scena nr.7: Vasili, Marfa și Radu. Cine scrie Istoria?

Scena nr.8: Vasili, Marfa, Radu și Măriuca. Papagalul.

Scena nr.9: Vasili și Marfa. Visul lui Vasili. Măriuca.

TABLOUL AL – IV - LEA

A treia zi, la orele 12.00. La birtul lui Eftimie Hâncu.

Scena nr.1: Radu și Hâncu.**Scena nr.2:** Intră Itzicovici. Plicul. Muzică.

Scena nr.3: Intră Larisa. Ziarele centrale.

Scena nr.4: Intră Pruteanu și Nistreanu. Glume.

Scena nr.5: Cei dinainte și Ovidius Drăgănescu. Plan de salvare. Plecarea.

TABLOUL AL –V- LEA

GARA CENTRALĂ

Scenă unică: *Mulțime de elevi și studenți. Radu și Măriuca; Drăgănescu și Itzicovici, Hâncu; Vasili, Marfa și Larisa; Papagalul. Despărțirea. Muzica finală.*

- s f â r ș i t -